

மனிதனின்
பாதி க்கப்பட்ட
உரிமை

341148
Srikanthaluxumy, A.
11/21, Inuvil West
Chunnakam

ஆக்கியோன்:

சிலலையூர் நாதர்

11 - 8 - 81

அச்சப்பதிவு:
திருமால் அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்.

பிழை திருத்தம்

4-ம் பக்கம் 25ம் வரி	—	பலரால்
5-ம் பக்கம் 2ம் வரி	—	சமரசம்
6-ம் பக்கம் 1ம் வரி	—	கருவாகக்
6-ம் பக்கம் 13ம் வரி	—	அரசுக்களையும்
10-ம் பக்கம் 3ம் வரி	—	கைவிட்டவள்
13-ம் பக்கம் 36ம் வரி	—	கெடுத்தாகவே
15-ம் பக்கம் 17ம் வரி	—	போன்றவற்றின்
17-ம் பக்கம் 13ம் வரி	—	போன்றனவாகும்
19-ம் பக்கம் 26ம் வரி	—	தன்மை
21-ம் பக்கம் 14ம் வரி	—	அரசில்
23-ம் பக்கம் 10ம் வரி ,, , , 35ம் வரி	—	விதியில்
24-ம் பக்கம் 10ம் வரி	—	காட்டுப்பிரதேசத் தில்
25-ம் பக்கம் 3ம் வரி	—	மணியத்தானேடை—
31-ம் பக்கம் 31ம் வரி	—	சங்கிலித்தாம்
34-ம் பக்கம் 18ம் வரி	—	மக்களின்
		ஆட்சியாளரின்

பாதிக்கப்பட்ட உரிமை

முன்னுரை

—○—

மனிதன் இயற்கையின் சீவராசிகளில் உயர்ந்தவன் என்பதும், அவன் கடவுளின் சாயலாகப் படைக்கப்பட்டான் என்பதும், அறிவுக்கெட்டாத காலம் தொட்டு நிலவி வரும் நம்பிக்கையாகும். மனிதனின் நம்பிக்கை எது வாக இருந்தாலும் மனிதன் இயற்கையில் ஆண் பெண் சேர்க்கையால் தாயின் உதரத்தில் வளர்ந்து குழந்தையாக நிர்வாணமாக அவதரித்து முதுமை எஃதி இறப்பது தவிர்க்க முடியாததாகவுள்ளது. இதனையே எல்லோரும் காண்கிறோம். நாம் பிறந்தது முதல் இறக்குப்வரை எமது இழந்த பருவங்களை மீளப்பெற முடியாததுபோல், தாம் பெற்ற அனுபவங்களையும் அதனால் மனுக்குலத்துக்கு ஏற்படக்கூடிய இன்ப துன்பங்களையும், அவற்றின் பாதிப்பு களையும் அனுபவத்தால்லாது அடையமுடியாததென்பது மறுக்கமுடியாதது இவற்றுள் ஏனைய உயிரினங்களிலும் பார்க்க மனிதன் துன்பங்களைத் தவிர்ப்பதையே விமோசனமாகக் கொண்டு, மானம் மரியாதை என்பனவற்றைப் பேணி வந்துள்ளான். இதனையே மனித தர்மமெனவும் கருதியுள்ளான். கடவுள் உண்டு என்றும், கடவுள் எம்மை உண்டுபண்ணினார், எம்மை வழிநடத்துகிறார் என்றும் மனிதன் எதைத்தான் சொன்னாலும், செய்தாலும் எவரும் அந்தப் பொருளை எவர்க்கும் காட்டியது கிடையாது. இயற்கையின் நியதியில் நன்மை தீமை என்பன தலைவிதி என்ற நியதியில் கொண்டுள்ளதாக்கம் மனிதனை மட்டுமல்ல எல்லாவற்றையும் ஆட்சிபுரிகிறதென்பது எனதுநம்பிக்கை. கடவுள் என்று - எம்மை அவதானிக்கும் ஒருவர் இருப்பாராயின் தவறுகள் நடக்கும் இடமெல்லாம் நீதி கிடைக்கும், இன்று கடவுள் என்ற பெயரால் மனுக்குலம் மோச

மடைந்துள்ளது. உலகில் நிர்வாணமாகப் பிறக்கும் எல்லாப் பிறவிகளும் மறுமையில் சுவர்க்கம் போக விரும்புகின்றன. இதற்கு ஆசைகாட்டி மோசம் சேய்வோர் என்ன செய்கிறார்கள். எவ்விதம் போட்டி பொருமைகளை உண்டு பண்ணி மனிதத்தர்மததைச் சீர்க்குலைக்கின்றனர் என்பது உண்டு ரப்படுவதில்லை. ஆனால் நித்திய பேரின்பம் உண்டென்கிறார்கள். இதனை அனுபவித்தவர்கள் யாராவது மனுக்கு உண்டு தில் வாழ்கிறார்களா? என்பது எவரும் அறியவில்லை. இல்லறத்தில் காணும் இன்ப துன்பங்களுக்கப்பால் எதனையும் என்னால் கிரகிக்க முடியவில்லை. பிறந்தவன் தன் தேவைகள் எவற்றையும் எவரையும் சுரண்டாமலும், ஆக்கிரமிக்காமலும் செய்வதே மனிதன் காணக்கூடிய சுவர்க்கமென்பதுதான் எனதபிப்பிராயம். இதனைச் செயற்படுத்துவதுதான் அரசு என்பதும். இதனை ஆதாயத்துக்காகவல்லாமல் உபகாரமாகச் செய்வதுதான் ஆள்பவனின் செயலான ஆண்டவன் எனும் பதமாகும் இதனைச் செயற்படுத்துவதற்கு இல்லற இன்பங்களைத் துறந்து துறவறம்புதல் அவசியம்.

வீட்டில் நாட்டமுள்ள ஒருவர் ஆசை நிறைந்தவராவர். இவரிடம் சுயநலம் இயல்பாகவே விளைகிறது. ஆசையில் நிறைவு காணுதவர் மற்றவரைச் சுரண்டுவதும் அவற்றைச் செயற்படுத்துவதற்குச் சந்தர்ப்பவாதியாவதும் இயல்பு. இவற்றில் வெற்றி கிட்டாத நிலையில் ஆசையின் தோல்வியைச் சமாளிக்கப் போட்டி பொருமை எனும் சக்தியைப் பிரயோகித்து வெறிபிடித்து அழிவுப் பாதையில் பிரவேசித்து, மனித அழிவுக்கே வழிகோலுகிறார்கள். இவற்றை உணரும் தகமை, வாழ்ந்து வெறுத்தவருக்குத் தான் உண்டு. ஒருவர் வாழ்க்கையில் துன்பங்களைச் சோதனையாகக் கொள்ளும்போதுதான் நிறைவு பெறுகிறார். இதுவே காந்தி மகாண 46 வயதில் மணவி பிள்ளைகளையும் இல்லற வாழ்க்கையையும் துறக்கத் தூண்டியது. புத்தபிரானின் நிர்வாண நிலைக்கும் இதுவே காரணம். மனிதர் எல்லாம் வேறுபட்ட சாயல், சுபாவம் கொண்டவர்களானாலும், சுவாசம், உணவு வேண்டியதே. சுவாசம் இலவசமாய்க்

கிடைப்பதுபோல் உணவு கிடையாது. இது இலவசமாய்க் கிடைக்கும்போது உயிரினங்கள் தம்மையே தாம் அழித் துக்கொள்வன என்பது காரணமாகவே உணவுநீர் தேடும் பணி இயற்கையாக உள்ளது. இதனை இன்று உணராத மனுக்குலம் அரசு, அதிகாரம், கல்வி, ஆராய்ச்சி எனும் வாழ்க்கைக்கு அவசியமில்லாதவற்றால் இயற்கை கையாச் சுரண்டிச் சோதனைக்குள்ளாகி அழிவு யுகத்தில் பிரவேசித் துள்ளது. எமது இருதயம் இயங்குவதால் நாம் உயிர்வாழ் கிழேரும் என்பதை உணர்ந்து வாழுமொருவன் தன் இருதயத்தைப் புசிக்க நினைப்பது புத்திசாலித்தனமல்ல. இயற்கைக் கிரகங்கள் இயற்கைச் சுழற்சியில் வழி தவறினால் விபரீதம் என்றும் மனிதன் வாழ்க்கைக்கும் கிரகங்களின் மாற்றங்களுக்கும் தொடர்புண்டென்றும் சாதகம், வைத்தியம் போன்றவற்றால் உணர்ந்திருந்தனர். அதேபோல் ஒன்றுடன் ஒன்று சேரும்போது வேறுசில உண்டாவதும் தெரிந்திருந்தது. இதனை மனுக்குலம் உணர்ந்து இயற்கையைப் பாதியாது நடந்துகொள்வது நல்லது. சுவர்க்கம் நரகம் என்பனவற்றைக் காணுத மனிதன் அதன் விளைவுகளை உணர்தல் அவசியம்.

மனிதன் மரியாதையாக வாழ்வதற்கு உரிமை காக்கப் படல்வேண்டும். இதுவே மனித ஒழுக்கம் தருமை என்பதாகும். ஒருவர் தம் உரிமையைக் காக்கத் தவறுவதும் மற்றோர் உரிமையில் தலையிடுவதும், ஒருவர் உரிமையை மற்றவர் பறிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும் மனுக்குலத் துக்குச் செய்யும் துரோகமாகும். இந்த நிலை இன்று பெரும் பானமையென்ற பேச்சில் அர்த்தமற்றதாகியுள்ளது.

எனது அனுபவத்தில், எனது பெற்றேரூடன் 19 வருடங்களும், 16 வருடங்கள் நாட்டின் கூலிக்காரனாகவும், 16 வருடங்கள் எசமானங்கவும் வாழ்ந்து கண்ட அனுபவங்களால் இன்றைய சூழ்நிலையில் மனிததர்மத்தைப் பேண வேண்டிய அரசு, நீதி, வழிபாடு போன்றவை அர்த்தமற்றவையாகியுள்ளன. இவையெல்லாம் மற்றவர் உரிமையில் தலையிடுவதீலாது எந்த நன்மையும் செய்வதாகத்

தெரியவில்லை. இதன் பாதிப்பு வரும் சந்ததியினரை மனிதராக இல்லாது ஏனைய உயிரினங்களின் நிலைக்கும் பாதுகாப்பற்ற நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் அபாயம் தென்படுகிறது. பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதாகப் பேசிச் செயலளவில் பிரச்சினைகளை மோசமடையச் செய்து வருகின்றனர். எல்லாம் அரசென்ற நிலையில் எவரும் எதுவும் செய்ய முடியாதநிலை பெருகி வருகிறது. ஒரு குடும்பத்தில் இயற்கைஇன்பம் காண்பதுகூட அரசின் பொறுப்பென்ற நிலையில் பாதுகாப்பற்றநிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தற்பாதுகாப்பு, சொத்துரிமை என்பன என்னவென்ற நிலைக்கு மக்கள் அனுதைகளாக்கப்பட்டுள்ளபோது அரசென்பதிலும் நீதியென்பதிலும் என்ன பலன் கிடைக்கப்போகிறது? எல்லாம் தரகர் நிறைந்த சந்தைபோல் நடந்தேறுகிறது. பொருட்களை விற்போருக்கும் வாங்குவோருக்கும் எந்த உரிமையும் கிடையாது. இதனை ஊழல் என்று பேசிக்கொள்வோர் மக்களிடம் உள்ள உரிமைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்துச் சட்டமென்ற பெயரில் ஊழல் பேர்வழிகளுக்கும் தமக்கும் பாதுகாப்புத் தேடுகின்றனர். மனித பாரம்பரியத் தில் அரசர்கள், சட்டமேதைகள், நீதிபதிகள் சட்டங்களை இயற்றியது, சாத்தியமாகாது. இவர்கள் எல்லோரும் மற்றவர் உழைப்பில் செழிப்பாக வாழ்பவர்கள். வாழ்க்கையின் சுமையை ஆராய்ந்து அனுபவப் பட்டவர்கள்தான் இதற்கு உகந்தவர்கள். பலர் நலனுக்காக ஒருவர் பாதிக்கப்படுவது பரவாயில்லை என்ற போக்கில் இயற்றப்படும் சட்டங்கள், பலருள்ள தெரியப்பட்ட அரசென்று தமிழைத் தேர்ந்தவர்களையே அலட்சியம் செய்வதுபோன்ற சாதகபாதகநிலை நிலவும்போது நியாயம் நிலவமாட்டாது. உரிமை என்பது எவராலும் கொடுக்கக்கூடியதல்ல. தனித்துவம் வாய்ந்தது. இதற்கு வரையறையுண்டு. பெருப்பான்மையாலோ மற்றவர்களாலோ பாதிக்கப்படாமல் பாதுகாக்கப்படவேண்டியது. இதனைச் சம்மதத்தால் பெறுவதுதான் தர்மம்.

ஒருவரிடம் எதனைப் பெறுவதானாலும் சம்மதம் அவசியம். நிர்பந்தத்தாலோ, பலாத்காரத்தாலோ பெறுவது

உரிமையைப் பாதிப்பதாகும். மனுக்குலம் அமைதி காண வேண்டுமாயின் சம்மதத்தின் அடிப்படையிலே சமாஷம் காணவேண்டும். இதனைச் சத்தியம் நேர்மை என்றும் கூறிக் கொள்ளலாம். சந்தர்ப்பம், சதி, சூழ்சி போன்றவற்றால் எதனை எப்படிச் சாதித்தாலும் அது நிலைத்திருக்கமாட்டாது. பிரச்சினைகள் வளர்வதல்லால் தனியமிட்டாது. ஒருவர் தனது உரிமைக்குப்பட்டவற்றைத்தான் தான் விரும்பியபடி செய்யலாம். மற்றவர் உரிமைக்குப்பட்ட வற்றை அவர் சம்மதத்துடன்தான் பெற்றுடியும், அரசின் சம்மதமோ மற்றவர் சம்மதமோ இதற்கு நிர்ப்பந்தமாகும் போது உரிமை பாகிக்கப்படுகிறது. இன்று பிச்சினைகள் தீர்க்கப்படாமல் நீதிமன்றங்களிலும், கச்சேரிகளிலும் தேங்கு வதற்குச் சம்மதமற்ற நிரப்பந்த நிலையே காரணம். இவற்றை விளக்குவதற்கு முகவரை இடம் கொடாது நீடிப்பதால் அடுத்த வெளியீடில் இவற்றை எனது அனுபவங்களை ஆதாரத்துடன் தருவதுதான் சிறந்ததெனக் கருதுகிறேன். சாக்கடையில் சிக்கிய திரவியம் ஊத்தைகள் மத்தியில் இனம் காணுதவரை உபயோகமற்றதாகவே கருதப்படும். அதேபோல் படித்தால் பாட்டாளிவர்க்கத்தை ஏமாற்றலாம். அறியாமையை வளர்ப்பதால் அறிவு அதி காரம் என்ற நியதியில் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்னும் அறியாமையால் சந்தர்ப்பத்தைத் தமதாக்கிக்கொள்ளும் நிலை மாறுவிட்டால் மனிதன் பசிப்பினியால் மாமிசபடசனியாகி நிர்மூலமாகக் கூடுமென்பது என் நோக்கமும் அபிப்பிராயமும் என்பதை மனுக்குலத்துக்கு எடுத்துரைப்பது எனது கடமை என் எண்ணுகிறேன்.

வணக்கம்

சில்லையூர் நாதர்.

எனது வெளியீடுகள்:

பாதிக்கப்பட்ட நாடு — 1958

பாதிக்கப்பட்ட உரிமை — 1981

ஏனைய வெளியீடுகளை எதிர்பார்க்கவும்.

முகவரை

X கடவுள் என்பது தனித்துவத்தையே கருவாக்கொண் டுள்ளது. மனித உரிமை என்பதும் தனித்துவத்தையே அடிப்படையாகச் கொண்டது மனுக்குலத்தின் விமோ சனத்துக்காக வாழ்ந்து வழிகாட்டியவர் எவரும் அடுத்த வர் ஆதாரவிலோ அனுதாபத்திலோ வாழ்ந்து காட்டிச் சென்றுள்ளனர் என்ற ஆதாரமே கிடையாது. இன்று வழிபாட்டிலுள்ள மதங்களின் வழிகாட்டிகள் எவரும் தாம் பிறந்த குடும்பத்துக்கோ சமூகத்துக்கோ நன்மை தேடுவதாக வாழவில்லை. இவர்கள் மனித சமுதாயத்துக்காகவே வாழ்ந்து-தீமையைத் தவிர்த்து நன்மை செய்வதையே செயலில் காட்டியுள்ள ர் இவர்களைச் சமூகமட்டத்தில் நோக்கும்போது, இவர்கள் தாம் சார்ந்திருந்த மதங்களையும், அரச்சகாகளையும் அவர்கள் அட்டுறியங்களையும் வெறுத்தனர். இதற்கு இவர்கள் சார்பற்ற நிதார்த்த நிலையே காரணமாகும்.

மனிதன் ஆரம்பத்தில் எப்படி உற்பத்தியானான் என்பதும் அதனை ஆராய்ந்தவர்களின் பெறுபேறுகளும் எக்கோ ணத்தில் கற்பனை செய்யப்பட்டாலும், எமது அறிவுக்கெட்டியவரை நிருபிக்கப்படாமல் எமது மறுமையில் நம்பிக்கை வைத்துச் சுவர்க்கம் தேடக் கண்டால் காணுத கடவுளில் கருத்தாக வாழ்ந்து வருகின்றோம் எமது தேவைகள் என்ன என்று சிந்திப்பதில்லை. இதனை நாம் ஆராய்ந்தால் உலகில் உயிர்கள் வாழ்வதற்கு மூலகாரணர்களை அறிந்துகொள்வோம். அத்துடன் எமது தேவைகளுடன் நாம் திருஷ்டியும் கொள்வோம். எமது வாழ்க்கைக்கு முதல் வேண்டுவனவாகிய காற்றும், நீரும் சூரிய வெப்பத்தாலேதான் ஏதுவாகிறது. அதேபோல் எமக்குத் தேவையான உஷ்ணம், வெளிச்சம் போன்றவையும் அதனுலேதான் கிடைக்கிறது இதனால் நாமும் சீவராசிகளில் ஒன்றுனபடியால் எமது வாழ்க்கையில் கூடிய உதவியளிக்கும் பகலவனுக்கு

நன்றியுடையோராவது நலம். என்கள்எவ்வளவு தொகை யானாலும் அதற்கு ஒன்று இல்லாவிடில் அதில் இல்லா நிலையோவதுபோல் சூரியன் இல்லாவிடத்தில் உயிர்களும் இல்லா நிலைக்குரியதேயாகும். உயிரினங்களே உணவின் உர்நாடியாகும். மனித வாழ்க்கையில் தனித்துவம் தலை வன் நிலையில் இல்லாதுபோனால் ஒன்றில்லாத என்கள். போல மனித தர்மம் சீரமில்லது தவிர்க்க முடியாதது. தனிமை, உர்மைக்கு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அவசியமோ அதேபோல் உறவு, வாழ்க்கைக்கு அவசியமானது. ஒன்று எவ்வளவு முக்கியமானதோ, அதனுடன் மற்றைய எண்கள் தமது வரிசையில் உறவு கொள்ளாதளவில் அதன் பெறுமதி மிகச் சிறிதாகவே அமையும். மனிதன் ஒன்றிலும் பார்க்க ஒன்பது கூடியதென்று கருதினாலும் அது ஒன்றிலிருந்து வரி சைக்கிரமத்தில் அதன் இடத்தைப் பெறும்போதுதான் அதன் பறுமதி கூடுகிறது இதுபோன்றே இயற்கை இயல்புகளும் நிகழ்ந்த வண்ணம் நிலவுகிறது. இவற்றை ஆராயு மிடத்தில் மனிதன் தன் சபாவத்தில் எவ்வளவு உயர்ந்தவ ஞாலும் நடத்தையில் ஆசை நிறைந்தவன் என்பதையும் கட்டுப்பாடில்லாதவன் என்பதையும் நிருபிக்கிறது. இதனையே காலத்துக்குக் காலம் நாம் அனுபவித்து வருகிறோம்.

எமது தேவைகள் எமது உற்பத்தியில் தொடங்கி வாழ்க்கைத் தேவைகள், முடிவு என்பவற்றால் சிந்திக்க வேண்டியவை, உற்பத்தி என்ற நியதியில் நாம் பார்க்கும்போது முதல் எங்கு தொடங்குவதென்று கவனித்தால் ஆன் என்ற பதம் விளங்கும். அதன் உறவுக்குப் பெண் அவசியம். அதேபோல் அவற்றின் பலன் பயன் பெறுவதற்கு அதன் அனுசாலமான வர்க்கம் அவசியம். இதில் ஒழுங்கு பிரதானமானது. என்களின் பெருக்கம் ஒன்றால் எவ்விதம் முதலிடம் வகிக்கிறதோ அதேபோல மனுக்குலம் அதன் முதல்வனுல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஒன்றின்முன் எண்களின் கடைசியில் உள்ள சைவர் இடம் பெறும்போது எத்தனைசைவர்கள் இடப்பட்டாலும் அதன் மதிப்புக் கெடுவதல்லால் பயன் கிடையாது இவைபோன்ற மதிப்பீடுகளை இயல்பாக்கி சொன்னதுதான் மனிததர்மமாகும். இதில் இன்பம், துன்பம் என்பவற்றை நாம் வரிசைக்கிரமத்தில் அவதானிக்கும் போதுதான் நன்மை, தீமை தெளிவாகும். ஒன்றில் நம்பிக்கையில் வாது சைவில் நம்பிக்கை கொண்டால் இல்லாமைதான் நிலவும். எமது வாழ்க்கையில் மற்றவருக்குத் துன்பம் புரிவோர் மோட்சம் (சுவர்க்கம்) போகமாட்டார்கள் என்பது உறுதி.

இன்பம் என்பது உதவி, உபகாரம் என்ற நியதியில் ஆனது. இது உரிமை என்ற நிலையில் குடும்பம், சமூகம். சமுதாயம் என்ற வரிசையில் வலிமை பெறுகிறது. ஓர் குடும்பத்தில் தகப்பன், தாய், பிள்ளைகள் என்ற வரிசையில் உரிமை எப்படி இயல்பு பெறுகின்றதோ அதே நிலையில்தான் சமுதாயம் என்ற நிலை விரிவடைகிறது குடும்பத்தின் விவகாரங்களில் சமுதாயம் தலையிடும்போது குடும்பம் சீர் குலைந்து போவது தவிர்க்கமுடியாததாகும். இது இன்று இன்பம் தேடுவதாகத் துன்பத்துக்கே வழிகோலியுள்ளதை நாம் உலகில் காண கிறோம். உலகத்தில் சமாதானம் காண்பதற்கு நிறுவப்பட்ட ஐ.நா. சபை இன்று அர்த்தமற்றதாகியுள்ளது. இதுவே உலகில் போட்டிப் பொருமைக்குக் காரணமாவும் அமைந்துள்ளதை நாம் காணகிறோம்.

உதவி உபகாரமென்பன குடும்பம் என்ற மட்டத்திலிருந்து விரிவடைந்து சமூகம், சமுதாயம் எனும் எல்லைக்கு வரும்பொழுது உரிமை: இயிவு என்ற நிலைக்கு மாறுகிறது. இதுவே மனுக்குத்தின் கடன், பிச்சை என்ற மதிப்பற்ற நிலையாகும். இதனை ஆராயும்போது மனித உரிமை எவ்வளவு விரிவான அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டுள்ளதென்பதை உணரலாம், சந்திரன் பிரகாரசமான நிலவைத் தருவதற்காக அது சந்திரனின் பிரகாரசம் என்று நம்புவது உண்மையானதல்ல. அதேபோன்றதுதான் சமுதாய மட்டத்தில் உலகம் அரசு. மதம், நீதி, மன்றம், தொழில் இயக்கங்கள் வியாபாரம் போன்றவற்றால் வறுமைக்கு விடிவுகாண்பதரிது. நாம் சுவர்க்கம் போக விரும்புவதற்கு வழிபடும் விவிலியம். குருன், பகவத்கீதை. திரிபீடகம் போன்றவை மனிதன் வாழ்க்கையில் மற்றவர்க்குத் தீமை செய்வது பாவம் என்று போதிக்கின்றன. இவை எந்த அடிப்படையில் சாத்தியமானவை என்றும் இவற்றைத் தவிர்க்காதவன் பரகதியடையமாட்டான் என்றும் விளக்குகின்றன. ஆனால் திருக்குறள், ரோம டச் சட்டக்கோவைகள் குற்றங்கள் எவை என்று ஞானிகளால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன, இன்று இவை அர்த்தமாகியுள்ளன. அரசியல் என்ற அன்பாலும் பண்பாலும் மற்றவரை வாழ்வைக்கும் பணி, கல்வி எனும் கயமையால் அனுபவமற்றவர்களிடம், அதிகாரம், அந்தஸ்து என்ற பதத்தில் அர்த்தமற்ற தாகியுள்ளன இதற்கு உழைப்பு என்ற பதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெறுப்பற்றவர் ஆதிக்கத்தில் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு உலகில், பணச் சம்பாத்தியத்தில் விடிவுகான எத்தனிக்கின்றனர். இதனால் மனிதன் தனது தேவை கணை உழைப்பால் பூர்த்திசெய்யும் நியதிமாறி இயற்கையைச் சுரண்டுவதாலும், மற்றவர் உழைப்பில் சுகம் காணுவதாலும் நன்மையுண்டென்று கருதப்படுகிறன்.

குடும்பத்தில் வாஞ்சை உள்ளவனே குடும்பஸ்தனைவான். வீட்டில் சுயநலமாகவும், வீதியில் பொதுநலம் பேணுவதும்தான் இல்லறத்தின் மகிழை, பொது வாழ்வு வாழ்பவன் இல்லறம் துறந்து; துறவ

றம் பூண்வதால்தான் சாத்தியமாகும். இதுவே நடுவழியின் சாத்தியமுமாகும். இது முகாமைத்துவத்தில்தான் நிகழக்கூடியது. இதனை மனுக்குலம் சிந்திக்கத் தவறின் வாழ்க்கையில் தவறியவனுவான். இந்த நூற்றுண்டில் விஞ்ஞானம் எனும் அறியாமை செய்த தவறை, அடுத்த நூற்றுண்டில் மனிதன் அனுபவிப்பானே அல்லது பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு இதன் தாக்கம் மனித குலத்தை அந்தகாரத்தில் அடிமைகளாகவும், அனுதைகளாகவும் ஆக்குமோ என்பது துயர் தருவதாகும். இதுவே எனது அனுபவங்களின் பெறுபேறுகளாகும். நீதிகாண நீதிமன்றம் செல்லுவோர் நிற்பந்திக்கப்படுவதல்லாது விமோசனம் காண்பதறிது. இதனை உணர்வோர் அரிது. இன்று எமது நாட்டில் மக்கள் நலன் எனும் போர்வையில் செயல்படும் கருமங்கள் எதுவும் பொது நலனைப் பேணுவதில்லை. பிரதானமாக மற்றவர் உழைப்பையோ, ஊதி பத்தையோ நாடாது மனுக்குலத் தன்மானமென வர்ணித்த வழியில் செல்வோருக்கு மரியாதையாக வாழ்முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. மற்றவரைச் சரண்டி வாழ்வோர் எசமானர்களாகவும், உழைத்துண்டு வாழ்வோர் அனுதைகளாகவும் கருதப்படுகின்றனர். எங்குசென்றாலும் பதவி அதிகாரம் என்றநிலை, வீட்டில்தானும் நிம்மதியாகவும், சுயநம் பிக்கையுடனும் வாழ்முடியாதநிலையேற்பட்டுள்ளது. பாதுகாப்பைப் பேணவேண்டியவர்கள் சுவன்மாக இருங்கள் என்று சொல்லும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஐனநாயகம் என்ற நிலையில் கடமை செய்வோர் கிடையாது. பணம் சம்பாதிப்பதே நோக்கமாகவுள்ளனர். பிச்சையெடுத்தாலென்ன, கொள்ளோயியடித்தாலென்ன, மோசடிசெய்தாலென்ன, சம்பளமெடுத்தாலென்ன, வஞ்சம் வேண்டினாலென்ன இவை எதற்கு? உன்மையில் எனது உழைப்புக்கு ஊதியம்தானே, இதற்கு நான் தகுதியுள்ள வனு என்று சிந்திப்பவர் எமது அரசில் எவருமேயில்லை என்பதுதான் தெளிவாகியுள்ளது. இலவசமாக மற்றவரிடம் எதனையும் பெறுவது மானமுள்ள மனிதன் பண்பாகர்தென்பது மனித மரபு. பெற்றதைத் திருப்பிக் கொடுப்பது பங்கீடுசெய்வது அல்லது நன்றியாக நடப்பது கண்ணியமாகும். இதற்குப் புறம்பானேர் ஈனர்களாவர். இது பொருள் பங்கீட்டில் மட்டுமல்ல வாழ்க்கையின் நியதியுமாகும். ஓர் குடும்பத்தில் கணவன். மனைவி, பிள்ளைகள் என்ற நிலையில் கடமைகளின்ப் பங்கீடு செய்வதும்; இச்சார்புடையதாகும். இதனை அலட்சியம் செய்யும் குடும்பங்கள் மற்றவர் தயவை நாடுவது தவிர்க்கமுடியாதது.

எமது நாட்டில் எதற்கும் சொந்தக்காரர் இல்லாது எல்லாரும் சொந்தக்காரராகும் சாத்தியம் தென்படுகிறது. இது உரிமை என்பதற்குக் கல்லறையாகும். கூவிக்கு உரிமை பேசவோர் கடமைக்கு உரிமை கோருவது கிடையாது. இன்று சட்டத்தரணிகள். வைத்தியர்கள். பொறியியலாளர்கள் இந்நிலையில் முதலிடம் வகிக்கிறார்கள். இவற்றைச் சேவையெனவும் பதவியெனவும் கருதுகிறார்கள். கடமைசெய்ய

வேண்டியவர்கள் மற்றவரைச் செய்யுங்கள் என்பது கற்பனை. கற்பனையில் கருமம் சாத்தியம்தானு என்று ஒவ்வொருவரும் உணராதவரை அரசனை நம்பிப் புருஷனைக் கைவிட்டவன் கதியில் எல்லாம் இழந்து நடுத்தருவில் நிற்கும் நிலைதான் ஏற்படும். எங்கள் நாட்டில் தமது சொந்தப் பணத்திலோ உழைப்பிலோ, தானம், தருமம், உதவி செய்வதற்கு எவரும் கிடையாது. மற்றவர் உழைப்பிலோ பணத்திலோ தருமம் செய்வோர் அதில் எவ்வளவைப் பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை போடுவார்களோ என்பது கவலைக்குரியதாகும். ஆனால் எல்லாம் தருமம் செய்யப்பட்டதாகவே பணம் நல்கியவரால் கருதப்படுகிறது. இதே நிலைதான் இன்றைய அரசிலும் நடக்கிறது. பொதுப் பணத்துக்கு நடப்பது எந்தவகையில் நாட்டிற்குப் பயன்படப்போகிறதென்பது தெரியவில்லை உண்டியலில் ஆண்டவனுக்குப் போடப்படும் பணம் எப்படி ஆண்டவனின் தொண்டர்களால் அனுபவிக்கப் படுகிறதோ, அதேபானியில் அரசாம், அரசியலும் செயல்படுகின்றன. மதத்தால் நேரும் விளைவுகள் மறுமையில் பலன்னிப்பதாகநம்பும் மக்கள் அதனை உணர்வதில்லை. அரசால் நிகழ்வன இம்மையில் உணர்க்கூடியதாதலால் இதன் விபரீநம் தன்மானம் விரும்பும் எவரையும் வாழ்வைக்குமா? என்று சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது. இன்று எமது நாட்டில் பிச்சையாகவும், கடனாகவும் பெறப்படும் பணம், பொருள், அவற்றால் பயன்பெறுவோரத்தான் சாருமா? எல்லார்க்கும் பங்குதானு? எனச் சிந்தித்தல் வேண்டும். எமது நாட்டில் சொந்தக்காரன் என்ற நியதியில் எதற்கும் உத்தரவாதம் கிடையாது. கைப்பற்றியவர் உரிமையுடையவர் என்பது அதிகாரிகளின் மரபாகியுள்ளது.

சுதேசிகள் ஆட்சிக்கு முன் எவரும் தமது சொத்தை வைத்திருப்பதில் நட்பிக்கை வைத்துள்ளனர். இன்று எவரும் தம்மையே பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குச் சுதந்திரமில்லாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. காட்டுமிருகங்கள் பயிர்களையும் மக்களையும் அழிக்கின்றன. இதனைக் கவனிக்க யாரும் கிடையாது. ஐஞ்சிபதிக்குத் தெரிவித்தாலும் மிருகங்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கப்படுகிறது. கிராமசேவகருக்கறிவித்தால் தமக்கு அதுகடமையல்ல என்கிறோர். பெர்லிசுக்குப் போனால் தமக்கு அது கடமையல்ல வென்கிறோர்கள். கனவிலும் காக்காய்க்குப் பீ கிளறுவது என்ன மென்பதுபோல் எல்லாரும் ஏதாவது பணம், தேன், நெய், முட்டை, நெல்லு, மது, விருந்து கிடைக்குமா என்றுதான் வனம் செலுத்துகிறார்கள். சட்டரீதியாக எதைச் செய்தாலும் ஒருசில நிமிடங்களில் முடிக்கக்கூடியவற்றிற்குக் (கால் நூற்றுண்டுக்கு) 25 வருடங்கள் சென்றும் எதுவும் நடப்பதில்லை. ஊழல் அடிப்படையில் சட்டவிரோதமானவை எல்லாம் 25 நிமிடங்களில் சட்டரீதியாக ஒப்பேறிப் பிரச்சினையற்றதாகி விடுகிறது. எனது இந்த வெளியிட்டில் என்னைப் பாதிக்கும் அனுபவத்தையே தருகிறேன். எமது நாட்டையும், மக்களையும் பாதிக்கும் அவல் நிலை கூட்டுறவு எனும் ஊழல் உறவிலும் காணி, நீதி போன்ற

வற்றிலும் அனேகம் உண்டு. அபிவிருத்தி, தன்நிறைவு போன்றவை அமைச்சர்களாலோ, அரசியல்வாதிகளாலோ, அரசாங்க ஊழியராலோ, பாரிகளாலோ, சட்டமேதைகளாலோ, கலாநிதிகளாலோ, கல்விமான்களாலோ, மாணவர்களாலோ, கூவிக்காரர்களாலோ, ஆயுதம் ஏந்தியோராலோ, அயல்நாட்டவராலோ அல்ல தமது தேவையைத் தாமே, தம் உடல் உழைப்பால் பூர்த்திசெய்து மற்றவர்க்கும் நல்கும் கமக்காரர்களால்தான் முடியும் இதனைச் சிந்திக்கத் தவறும். எந்த நாட்டிலும் நிர்ப்பந்தங்கள் நிலவுவதல்லால் நிறைவு காணபது சாத்தியமாகாது.

மனித உரிமை சொத்துரிமை என்ற நியதியில் எமது நாட்டில் ஓர் கமக்காரரனுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறதென்பது என்ன ஸ் உணர்ந்துகொள்ளமுடியவில்லை. இப்பரிதாபநிலை அவனுக்குத் தன்னையும், இயற்கையையும் நம்பி வாழும் தனித்துவத்தைப் பேணுவதில் உள்ள நிர்ப்பந்த நிலையால் சந்தர்ப்பமில்லாமையேயாகும். ஆண்டிகள் கூடி மடங்கட்டமாட்டார்கள். அரசியல்வாதிகள் மக்களுக்கு உணவுவளிக்கமாட்டார்கள் என்பது அனுபவத்தில் அறிந்த உண்மை. கற்றவர்கள் தமது அறிவை வயிறு வளர்ப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தாமல் மற்றவருக்கு முன்மாதிரியாகப் பயன்படுத்தினால் மனுக்குலம் தழைக்கும், அல்லாது அழிவது தவிர்க்கமுடியாததாகும்.

சில்லாலை.

சில்லையூர் நாதர்.

Srikanthaswamy A
11/21, Inuvil West
Chunnakam

“ஏகாந்தமே தெய்வீகம்”

எண் களின் முதல்வன் ஒன்று
உலகின் முதல்வன் பகவவன்.

மனிதன் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டான் என்றும் குரங்கி விருந்து மாறினான்றும், வேறு கோளங்களிலிருந்து வந்தான் என்றும் பல நியதிகள் நிலவுகின்றன. ஆனால் எதனையும் நாம் கற்பனையாலோ சிந்தனையாலோ புலன்களாலோ கிரகிக்கமுடியாதுள்ளது.

எது எவ்வாருக இருந்தாலும் மனுக்குலம் இயற்கையில் நிம்மதி யாகவும், சமாதானமாகவும், சுதந்திரமாகவும் வாழ்வதையே கருத்தாகவும் சுபர்வமாகவும் கொண்டுள்ளது. மனுக்குலம் இயற்கையின் பாதிப்புகளால் ஏற்பட்ட துன்பங்களைத் தமது சக்திக்கப்பாற்பட்ட வையாகக் கருதினாலும் ஏனைய உயிரினங்களினதும். மற்றவர்களாதும் ஆக்கிரமிப்புகளிலிருந்து தவிர்ந்து தம்மைப் பாதுகாத்து வந்துள்ளது. இந்த நியதியின் தன்மைகளால் உண்டானவைதான் நன்மை - தீமை, சரிபிழை எனும் நிதான நிலைகளாகும் இவற்றைக் கவனிப்பது மனிதர் மத்தியில் பராக்கிரமசாலிகளின் பணியாகவும், உதவி உபகாரமாகவும் கருதப்பட்டது.

மனித சுதந்திரம், மனித உரிமை என்பது ஓர் தனிபரின் உயிர்உடல், சொத்து என்பனவாகும். சொத்தென்பது ஒருவர் குடும்பம் தேடியலை, உரிமையால் வந்து சேர்ந்தவை போன்றனவாகும். ஒரு வர் உரிமையில் அடுத்தவர் தலையிடுவது பிழை என்பது மனச்சாட்சியுள்ள எந்த மனிதனுக்கும் விளங்கும். தன் சொத்துக்களைத் தன் அனுபவிப்பது சரி என்பதுபோல் குடும்பம், சமூகம், சமுதாயம் என்ற பிணைப்புகளும் விரிவடைந்துள்ளன. மனிதன் இயற்கையில் இயல்புடையவராகவும் இல்லாதவராகவும் இருந்தபோதிலும் அவற்றைச் சீர் செய்வதில் உதவி உபகாரம் என்ற பிணைப்பில் விமோசனம் கண்டு வந்தான். இவற்றால் அமைதி கண்டுவந்த மனுக்குலம் மக்கள் உரிமைக்கு உத்தரவாதம் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தங்களால் தம்மைப் பாதுகாப்பதற்கும் காவல்காரர்களையும், பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு மத்தியட்சரையும் நிமித்துத் தமது பிணக்குகளில் ஷிடுவகண்டனர். இந்த அடிப்படையில் ஒருவர் விடயக்கில் மற்றவர் தலையிடுவதற்கு சம்மதம் அதிகாரம் என்ற நிபதி எழுங்கப்பட்டது இவையே காலப் போக்கில் சட்டம் அரசு என்ற வர்ணங்களாக மாறி ஆதிக்க நிலைகளை உண்டுபண்ணியுள்ளது.

மனிதர் மத்தியில் முகாமைத்துவம், தலைமை என்பன் மதிக்கப் படவேண்டியது இயல்பானதாகும். இதே நியதியில் ஒருவர் பணிபுரி வதற்கு முன்வரும்போது செய்யும் பணிக்கு, உரிமையுள்ளவரிட மிகுந்து தமது கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கு அதிகாரம் பெறுவது வழக்கமானது. அதேபோல் பினக்குகளில் மத்தியட்சம் வகிப்போரும் இருக்டிக்காரரது சம்மதத்தைப் பெற்றுத்தான் மற்றவர் பிரச்சினைகளை அனுகூவதும் நியாயமாகக் கருதப்பட்டது. இவற்றை அதிகாரமளித்தவர் நலனுக்காகப் பிரயோகிக்கும்போது சேவையாக வும், கடமையாவும் கணிக்கப்பட்டது. அளிக்கப்பட்ட அதிகாரம் கடமை புரிபவர் நலனுக்காகவோ வழங்கியவர் நலனுக்குப் புறப்பாகவோ பிரயோகிக்கப்படும்போது அதிகாரம் குற்றமாக மாறுவது இயல்பானதாகும். இதே நியதியில் ஆரம்பமானவதான் அரசும் நீதி மன்றங்களுமாகும். அரசன், நிதிபதி போன்றேர் மக்கள் நலன் தருதாது தமது நலனுக்காகச் செயல்படும்போது அவர்களை நியாய நோக்கில் அர்த்தமற்றவர்களென்றே கருதவேண்டும்:

ஓர் நாட்டின் சுபீட்சம் அந்த நாட்டின் உழைப்பாழிகளையும் உற்பத்தியாளரையும் பொறுத்ததல்லாது நாட்டிலுள்ள ஊழியர்களால் ஆகக் கூடியதல்ல. ஓர் நாட்டில் அரசன், குலிக்காரர், பிச்சைக்காரர், வியாபாரிகள், கொள்ளைக்காரர், மதவாதிகள், மோசடி காரர் போன்றேர் அந்த நாட்டின் சனத்தொகையில் 20% விதத்துக்கு அதிகமாகி, உணவுற்பத்தியாளர் 80% த்தில் குறைவாகவும் இருப்பார்களாகில் அந்த நாட்டுக்குச் சுபீட்சம் கிடையாதென்பது பொதுவான கருத்து. இந்த 80%த்தில், முதலீடு செய்வோர் பங்குதான் பொறுப்புள்ளதும் நாட்டின் விதையை நிர்ணயிப்பதாகவும் கருதப்படல்வேண்டும். இந்த நியதியில் அடங்கியதுதான் உறவும் உதவியுமாகும். இவை நிர்ப்பந்தத்தால் சாதிக்கக்கூடியதோ, சாதியமாகக் கூடியதோவல்ல. இயற்றையின் அனுகூலங்களுக்கும் மனித தர்மத்துக்கும் அமைவாகவே அனுகப்படவேண்டியதாகும்.

அபிவிருத்தி அடைந்த எந்த நாடும் அரசாலோ, ஆக்கிரமிப்பாலோ சுபீட்சமோ, தன்னிறைவு கண்டதோ கிடையாது. மக்கள் சுயமுயற்சியாலும், சொத்துரிமைக்களிக்கப்பட்ட உத்தரவாதங்களாலும், மக்கள் தேசபக்தியாலுமே கைகூடியவையாகும். நிர்ப்பந்த நிலையிலோ, மற்றவர் சுகபோகமனுபவிப்பதற்கோ எவரும் தம்மைத் துண்பப்படுத்தி உழைக்க முன்வரமாட்டார்கள். இது ஏமாற்றத்தால் கைகூடியலும் காலப்போக்கில் தாழும் வாழாமல் மற்றவர்களையும் கெடுத்தாகவே முடியும். இன்றைய அபிவிருத்தியடையாத நாடுகள் போக்கு இதேகதியில்தான் முடியும்.

மனிதன் இயற்கையில் உயர்ந்த அமைப்புக்களைக் கொண்டிருந்தாலும் ஏனைய உயிரினங்களில் வேறுபட்டவன்ஸ்ல. இவன் நிர்வாணமாகப் பேதமற்ற முறையில் பிறந்து வாழ்க்கையை முடித்தபின் சுவர்க்கம் போவதையும் ஆசையாகக் கொண்டவன். இந்த இடைவெளிக்குள் இழந்த பராயத்தைப் பெறவோ இயற்கை நியதியில் நின்று தவறவோ பெற்ற அனுபவங்களை விட்டுச் செல்லவோ இவனால் முடிவதில்லை. இவன் பிறப்பிலேதாடக்கம் சுயநலப் பேர்வழியாகவும் போட்டி, பொருமை, சுரண்டல், சந்தர்ப்பவாதம் போன்றவற்றால் உந்தப்பட்டு உள்ளத்தில் பல ஆசைகளைக் கொண்டவனாக வாழ முற்படுகிறன். ஆசைகள் நிறைவேருத் பட்சத்தில்வெறிபிடித்துப் பேயாக மாறுகிறன். இதன் பலன் மனிதனை அழிவுப் பாதையில் இட்டுச் செல்கிறது. இந்தப் பீடையில் விமோசனம் பெறுவதுதான் உள்ளத்தில் சுயநலம், ஆசைவெறி என் பனவற்றைக் கடந்து மற்றவருக்கு உதவி உபகாரம் செய்யும் கூபாவும் கொண்டு கடவுள்க மாறுவது.

உலகில் இத்தன்மை பெறுவோர் அரிது. இவர்கள் காலப் போக்கில் மதங்களை உண்டாக்கி மனித குலத்தை ஏமாற்றும் வயிறு வளர்ப்போரை மலியச் செய்துள்ளனர். இதனை உணர்வோர்தான் மனுசிகத்தை உணர்வதில் தன்நம்பிக்கை உள்ளவர்களாகவும் மனித சக்தியை தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்தவும் துணிவர். உயிரினங்களில் மனிதனுக்கப்பால் கிரகிக்கக் கூடியதும் சக்தி மிகுந்ததுமாகிய சடப் பொருள்ற உயிரினங்களுண் பெண்பதையும் நாம் உணர்தல்வேண்டும். மனிதன் இயற்கையின் தன்மையில் செயற்கையால்தான் உற்பத்தி சாத்தியமென உணர்தல் வேண்டும். அங்கேதான் ஆக்கத்துக்கும் அழிவுக்கும் சந்தர்ப்பமுண்டு. தேவையற்றவற்றை நாம் சாதிக்க நினைப்பது இயற்கை நியதியில் நாம் தவறியுள்ளோம் என்பதை நிருபிக்கிறது. இன்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் ஒருவர் துன்ப துயரங்களை உணர்வதறிது. துன்பத்தில் துயருறவோர் மற்றவர் தயவின்றி இன்பத்தின் நிழலைக் கூட காணமுடியாது. இதனையே மனுசிகம் மனிததர்மமெனக் கூறுவர். இவற்றை அனுபவ ரீதியாகக்கொண்டவர்கள் மற்றோர்பால் பகிர்ந்து கொள்வதற்குக் கண்ட முறை நெறிகள்தான் அரசு, மதம், நீதி, மோட்சம், நரகம், இன்பம், துன்பம் போன்ற நியதிகளாகும். இவற்றை எடுத்துக் கூறியோர் வாழ்ந்து காட்டினாரே தவிர வம்பளக்கவோ, மற்றவர் உழைப்பில் வயிறு வளர்க்கவோ முன்வரவில்லை. இவற்றை வகுத்தவர்கள் தமது அறிவைக் காரணமாகக்கொண்டு மற்றவர்களைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்திவிடவில்லை. இவர்கள் எவரும் கலாசாலைகளில் பட்டம் பெற்று மற்றவர்களுக்கு விமோசனமளிக்கவில்லை. தம் அனுபவத்தில் பெற்ற அறிவால் உணர்ந்தனர்.

கல்வி என்பது கருத்தைப் பரிமாற அறிந்துகொள்வதாகும். ஏழுத வாசிக்கக், கணக்குப் பார்க்கக் கற்றுக்கொள்வதுதான் கல்வி. இது எவ்வகையானதாயினும் மூன்றுவது நபருக்கு கருத்தைத் தெரிவிக்கக் கற்

றுக்கொள்வதாகும். இதனால் வயிறு வளர்ப்பதென்பது தருமத்துக்குப் புறம்பானது. இதன் காரணமாகத் தான் ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குத் வாதெனக் கூறியுள்ளனர். பண்டைக்காலத்தில் பண்டங்களை வியாபாரம் செய்து பணம் சம்பாதித்தனர். இன்று கல்வியெனும் கயமையால் பணம் சம்பாதிக்கின்றனர். இதன் விளைவால் மனித தர்மம் அழிந்து போயுள்ளது. அரசு, மதம், நீதிபோன்றவை நோக்கமிழந்துள்ளன. உழைத்துண்ணும் வர்க்கங்களைல்லாம் கையேந்தும் வர்க்கங்களாகியுள்ளனர். முகாமைத்துவம் பாதுகாப்பென்பன அர்த்தமற்றதாகியுள்ளது. ஓர் பெண் தன் ஆபரணங்களுடன் வெளியே செல்லவோ வீட்டில் தனிமையில் தங்குவதோ அபாயமாகியுள்ளது. மக்கள் வசதி யென்ற நிலையில் நகரங்களிலுள்ள மலசலகூடங்கள் கிட்டமுடியாத நிலையில் இருப்பதுபோல் இன்றைய அரசு மதம், நீதிமன்றம் போன்ற மனிதர் துயர் துடைக்கும் நியதிகள் மோசமடைந்துள்ளன. எனதனு பவத்தில் இதனை விபரிப்பதற்குக் காப்பியங்கள்தான் இயற்றவேண்டும்.

மனிதன் இயற்கையில் உலகின் சீவராசிகளில் ஒன்றுவான். இவன் ஆண் சென்ற வர்க்கத்தில் ஏனைய சீவராசிகள் போல் காற்று, நீர், உணவு போன்றவற்றுடன் ஆதாரத்துடன் அவதரித்து வாழ்ந்து மாண் பெய்துவது சுபாவமாகவுள்ளது. இவர்கள் வாழ்க்கையில் குழந்தை தொட்டு முதுமை எய்துமட்டும் பருவங்கள் எய்துவதும் கடந்தவை திரும்பா நிலையும் இயற்கையானதே. இதேபோல் மனிதன் வாழ்க்கையில் தேவைப்படும் சுவாசம், நீர், உணவு போன்றவை ஏனையவற்றை சீவராசிகளுக்குப்போல் கிடைப்பதும் உள்கொண்ட மலம், சலம் போன்றவற்றால் கழிப்பதும் சாதாரணமானதே.

இவற்றில் மற்றைய சீவராசிகளில் வேறுபாடு செய்துகொள்வது இன்னும் சாத்தியமாகவில்லை. மனிதன் ஏனைய உயிரினங்களை விட நடமாட்டத்தில் வேறுபட்டவனைக் கருத கால்களில் நடக்கவும், சிந்தித்து செயலாற்றும் தன்மையுள்ளவனுகவும் தன் கைகளால் செயலாற்றும் சுக்தியும் பெற்றுள்ளான். இதனால் மனிதன் தன்னை மற்றவர்களிட விருந்து பாதுகாக்கவும் தமது தேவைகளைத் தாமிருக்குமிடத்தில் உற்பத்தி செய்து சமைத்துண்ணவும் தமது மர்ம உறுப்புக்களை மறைத்துக் கொள்ளவும் பழகிக்கொண்டான். இவற்றிற்கெல்லாம் இவன் தன் முள்ளந்தன்டைச் செங்குத்தாகவும் சிரசை வானம் நோக்கிச் சிந்திப்பதும் இதனால் இயற்கையின் சாத்தியம், அசாத்தியம், அனுகூலங்களை உணர்வதுமெனக் கொள்ளலாம்.

மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் இன்ப துன்பங்களின் தாக்கங்களுக்குட்பட்டவனுகவே வாழ்ந்துவந்துள்ளான். இன்பத்தைத் தேடுவதும் துன்பத்தைத் தவிர்ப்பதும் நோக்கமாகக் கொண்ட மனுக்குலத்துக்குத் துன்பங்கள் நேரும்போது இன்பத்தில் காணும் ஆதரவு கிடைப்ப

தில்லை. இதனால் துன்பத்தை வெறுக்கும் சுபாவம் கொண்டுள்ளான். இதனால் ஆதரவு கிட்டும் பக்கம் சார்வது சாத்தியமாகியுள்ளது. இதனைச் சந்தர்ப்பமாகக் கொண்டவைதான் அரசு, மதம் போன்று மனுக்குலத்தை மோசடி செய்யும் நியதிகளாகும். இவை ஆரம்பத்தில் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு போன்ற நெறிமுறைகளால் மனிதகுலத்தை நிம்மதி யடையச் செய்வதற்கு அவற்றை நெறிமுறைப்படுத்தியோர் மற்றவர்களில் தங்கியிருக்காது உபகாரிகளாகவும் வாழ்க்கையில் முயற்சியுள்ளவர்களாகவும் உதார புருடாகளாகவும் வாழ்ந்துகாட்டினர். இன்று கல்வியென்ற அர்த்தமற்ற போக்கால் ஓர் தந்தை தன் பிள்ளைக்குத் தன்னை உற்பத்தியாளனென்று கூறுது, கடவுள் உண்டாக்கினார் என்று மதம் போதிப்பது போன்று மற்றவர் தயவில் வாழ்வேர் வாழவைப் போரை தம்மால் வாழ்வதாக அனுப்புவதாக மோசமடைந்ததுள்ளது. இதுதான் இன்று மனுசிகம் என்ற போர்வையில் நடந்தேறும் அரசியல், மதம், நீதிபோன்றவையாகும்.

மனிதன் இயற்கைக்கப்பால் செயற்கையில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளான். இது இயற்கையின் அமைப்பைப் பாதிக்கக்கூடியதென்பதை இன்னமும் உணரவில்லை. இயல்பாக மனிதன் இன்பத்தில் நாட்டம் கொண்டாலும் துன்பங்களில் தப்புவது சுபாவமாகவே உள்ளது. தன் வாழ்க்கையில் எதிர்நோக்கும் துன்பங்களுக்கப்பால் மற்றவர்களால் நேரும் துன்பங்களே மனிதன் தவிர்த்துக்கொள்வது சாத்தியமாகவுள்ளது. இதனைஅனுகூலப்படுத்துவதுதான் தர்மமெனப்படும். தர்மம் என்பது தகைமை, தன்னம்பிக்கை, தியாகம் போன்றவற்றால் ஆகக்கூடிய தாகும். இதுமனுக்குலத்தில் எல்லார்க்கும் அமைவதில்லை. அரிதாகவே அமைகிறது. மனித தர்மம் என்பது மத ரீதியாகவே நோக்கின், எல்லா மதங்களும் நன்மை தீமை என்ற அடிப்படையிலேதான் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. புத்தர், யேசு, முகமது, காந்திபோன்றேர் சுயநலத்தையும், ஆசைகளையும் வெறுத்து, உரிமை என்ற பெயரில் வெறியர்களாக நடந்துகொள்ளவில்லை. தமக்கு வேண்டுவதுபோல் மற்றவர்களுக்கும் கிடைப்பதே அவர்கள் நோக்கமாக இருந்தது. லாபம் பெறுவதோ மற்றவர்களை ஏமாற்றுவதோ அவர்கள் நோக்கமாக இருக்கவில்லை.

மனிதனுக்கு அவசிய தேவையான காற்று உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இலவசமாகக் கிடைக்கிறது. இதில் குறை நிறை ஏற்படுவதில்லை. அடுத்த தேவையான நீர் நிலத்தின் மேலும், அடியிலும் கிடைக்கிறது. எங்குதான் பெற்றாலும் நீரின் குறை இயற்கை மழையால் பல்மடங்காக நிவர்த்தி செய்யப்படுகிறது அடுத்து தேவைப்படும் உணவு: ஏனைய உயிரினங்கள்போல் மனிதனும் ஆரம்பத்தில் தேடிப்போய் மாமிசங்களையும், கனி, கிழங்கு வர்க்கங்களையும் புசித்தாலும் காலப்போக்கில் உற்பத்தி செய்து சமைத்துதன்னும் பழக்கத்துக்கு

உள்ளானுன் எஸ்பதால் ஒவ்வொருவரும் தம் தேவைகளைத் தம் உடல் உழைப்பால் பெறுவதுதான் சிறந்த வழி. இதேபோன்றதுதான் இயற்கை இச்சைகளும் ஒவ்வொருவரும் தமதென மற்றையோர் ஆக் கிரமிப்போ, பலாத்காரமோ இல்லாது கட்டுப்பாடாக நடந்துகொள் வதுதான் பகுத்தறிவு, பண்பு. பரோபகர்ரம் ஒழுக்கம் போன்ற மனு சீக தர்மங்களாகும். இவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகாது மற்றவற் குத் துன்பம் ஏற்படுத்துவோர் மனிதராகவோ, கடவுளாகவோ கணிக் கக்ஷையவர்கள்லர். இவர்கள்தான் மனுக்குலத்தில் பேய்கள் என்றும், அவர்கள் வாழும் இடத்தை நரகமென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டது.

உரிமை என்பது ஒருவர் சொத்தையே குறிப்பதாகும். ஒருவர் உடல், உயிர், மனைவி, மக்கள் உழைப்பால் தேடிய கேட்டங்கள். பொருள் கொடுத்து வேண்டியவை மற்றோரால் மாழுவந்து கொடுக் கப்பட்டவை போன்றனவுற்கும், ஒருவர் சொத்தில் மற்றவர் உரிமை கொள்வதுதான் மனுசீகத்தின் முதல் துன்பமாகும். இது அரசாங்கோ, மதத்தாலோ, நீதிமன்றத்தாலோ நேரும்போதுகான் உண்மையான நிரகம், அல்லது அட்டேழியம் என்று கூறலாம் இவை குருஞ், கிதை, விலிலிய நூல், திருக்குறள் ஸ்ரேமட்ச் சுட்டக்கோவை போன்றவற்றில் ஒன்றாகவும் வேற்றுமையற்ற நியதியிலும் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் அந்தரங்க நோக்கம் மக்கள் மத்தியில் பரந்த நோக்குடன் கையாளப் படாது சுயநலப்போக்கில் திணிக்கப்படும்போது மனித தர்மம் என்பதால் புயனில்லை.

புத்த பிரான் தர்மத்தை உணர்ந்ததால்தான் எல்லாம் துறந்து அரச மரத்தடியை நாடினார். இதனை உணராது மாளிகைகளில் இருந்து தர்மம் போதிப்போர் தமது உல்லாச வாழ்க்கைக்கும் செலவுக்கும் எத் தனிபேர் துன்பம் அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். ஓர் அரச குடும்பத்தின் செலவினங்கள் மக்களுக்குச் சுரை என்பதை உணர்ந்தவர்தான் சால்மச்ஸ். இயற்கையில் விளையும் உப்புக்கேன் வரி என்பதுதான் மகாத்மா காந்தியின் கூற்று. இன்று ஜனநாயகம் என்ற நிலையில் என்ன நிகழ்கிறது. நினைத்ததற்கெல்லாம் சட்டம் அடக்கு முறை. இதற்குக் காரணம் சனங்பெருக்கம், பொருளாதாரம் என் கிருர்கள் இவை இயற்கையாலும் மக்களாலும் நிவர்த்தி செய்யக் கூடியதல்லாமல் அரசியலாலும் அட்டேழியங்களாலும் நிறைவேறக் கூடியதல்ல. சொத்துரிமை காக்கப்படாத நாட்டில் அபிவிருத்தியும் அமைதியும்கிடைக்கமாட்டாது.

மனிதர்தம் உரிமை காப்பது தன் சிந்தனைகளையும் அதன் விளைவுகளையும் மற்றவர்களன் ஒப்பிடுவதாலும் மற்றவர் நோக்கங்களையும் செயல்பாடுகளையும் உணர்வதாலும், அவற்றுள் உடன்பாடும் சமரச

மும் செய்துகொள்வதாலுமேயாகும். இது நீர்ப்பந்தத்தால் சாதியை மானதல்ல. மற்றவர் தலையிட்டால் துன்பம் நேரும்போது பிரச்சினைகள் பெருகுவதல்லால் நிவாரணம் கிடைப்பதற்கிறது.

மனிதன் பிறப்பும் இறப்பும் சமமானது. இதேபோல் மனிதன் வாழ்க்கையும் அமைவதில்லை. இது சாத்தியமானதுமல்ல, ஒருவருக்கு உதவுவதாக மற்றவரைச் சரண்டுவது தருமமாகாது. மனிதன் வாழ்க்கையில் குணம், நிறம், பேச்சு தொழுகை போன்றவற்றில் வேறுபடுகிறதல்லாது ஒன்றுபட்டது கிடையாது. இவற்றிற்கு ஏதிகமாகத் தமிழை அறிவாளிகளும், வழிகாட்டிகளும் என்று மோசம் செய்பவர்களே காணராவர். மனித பாரம்பரியத்தில் உரிமை உதவி என்ற போர்வையில் சமூகங்கள் மத்தியில் பாணி, மகர், பிரதேசம்போன்ற வெறியாட்டங்கள் மனிதவர்க்கத்தைக் குழப்பநிலையில் கொண்டுவந்து சேர்த்துள்ளது. யற்றையில் மனிதன் தன் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதுதான் பிறவியின் பயன். இன்று விஞ்ஞானம் கல்வி என்பன இயற்கையைச் சூறையாடுவதில் சுகம் காண உபயோகிக்கப்படுகிறது. இதனால் மனிதன் துன்பமடைவதல்லால் இன்பம் காணப்பதற்கிறது. நிலத்தின் அடியிலிருந்து பெறும் எண்ணெய் கணிப்பொருட்கள் இயற்கையில் பங்கிடுபண்ணப்படுகிறதா? என்பதும், இவற்றின் குறைவால் பூமியின் இயல்புகளில் மாற்றம் ஏற்படத்தூமா என்பதும் பிரச்சனைக்குரிய ஒன்றுகும் மனிதன் இன்று விஞ்ஞானத்தால் காணமுயியல்வன (முயன்றனவற்றிற்கப்பால்) அன்ட வெளியிலுள்ள கிரகங்களையும் அவற்றின் செயற்பாடுகளையும் அவற்றால் உலகின் சிவராசிகளுக்கு ஏற்படக்கூடியதாக்கங்களையும் அவற்றின் நிலைகள் பற்றியும் சிந்தனைக்கெட்டாத காலத்தில் அறிந்திருந்தான். ஆனால் அன்று அவன் இன்றைய நிலையில் சுயநலனுக்காக இயற்கையைச் சரண்டவோ நாசம் செய்யவோ எத்தனிக்கவில்லை. தீபமேற்றுவதற்கு விதைகளின் எண்ணையும் மிருகங்களின் கொழுப்பும் அடுப்புமுட்டுவதற்கு விறகும் பாரிக்கப்பட்டது. இன்று நாம் நிலத்தடியில் பெறும் உலோகங்கள் என்பொருட்கள் எப்படிப் பூமியின் இயற்கை இயக்கத்தில் பாதிப்பைக் கொண்டுவருமோ அதேபோல் அரசு, மதம், கல்வி, தொழில் போன்ற வற்றின் நோக்கங்கள் செயல்பாடுகள் அர்த்தமற்றதாகி உள்ளன. மதிக்கப்படவேண்டியவர்கள் அனுதைகளாகவும் காக்கப்படவேண்டியவர்கள் ஆதரவற்றவர்களாகவும், கண்டிக்கப்படவேண்டியவர்கள் கணவாள்களாகவும், தண்டிக்கப்படவேண்டியவர்கள் தனவந்தர்களாகவும் திகழ்கின்றனர். இவற்றை நோக்கும்போது அரசு வர்த்தகமாக மாறியுள்ளதை நாம் உணரலாம். இன்று உலகரங்கில் நிகழ்வனவற்றைப் பார்க்கும்போது மனிதரை மனிதன் மிருகங்கள்போல் நடத்துகிறுன் என்பதை முக்கள் சலுகை மனப்பான்மையால் இன்னும் உணரவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இதனால் மனிதகுவம் அடுத்த பிரசம் பரையினரை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறது என்பது தெரியவில்லை.

ஃ நாட்டையும், மக்களையும் பாதுகாத்து மத்தியட்சம் காணவேண்டியது அரசின் கடமை. இதில் சலுகை என்ற பெயருக்கே இட்டு கிடையாது. கடமை என்பதுதான் அவர்கள் குறிக்கோள் நாம் ஓர்காவல்காரனை நியமித்தால் அவன் தனது கடமையைப் புரியவேண்டிய இடத்தில் செய்யாது சலுகை வழங்கினால் அதன் நோக்கம் இழந்து போகும். வாசலில் காவல் புரியவேண்டியவர் பள்ளியறையில் சப்ளிப்பதற்கு இடமளிக்கப்பட்டாகல் காவல்காரனை நியமித்துச் சம்பாதம் கொடுப்பவர் நிலை என்னவாகும். இதேநிலைதான் உலகில் அதிகாரம் என்ற அந்தத்தில் அரசு அதீதியாகச் செயல்படுகிறது. எந்தக் குவிக்காரனும் சம்பளம் கொடுப்பவன் நிர்ப்பந்தமில்லாது பயனுள்ள எதையும் செய்யமாட்டான். இன்றைய அாசில் வருமானத்துக்காகப் பதவி வகிப்பது நோக்கமாகிக் கடமைகள் கவனிக்கப்படாமையால் அதில் கடமை புரியும் எல்லாரும் மோசடிகாரராகவே மாறியுள்ளனர். குற்றம் செய்வோரை ஜக்குவிப்பதும் பிரச்சனைகளை வளர்ப்பதுவுமே கடமையாகக் கொண்டுள்ளனர். ஒருவில் நிமிடங்களில் தீர்வுகாணவேண்டிய விடுயங்கள் 20 வருடங்கள்கூட பிரச்சனையாக வீண் நேரத்தையும் பணத்தையும் விரையம் செய்யும் நிர்ப்பந்தமாகியுள்ளது. பொதுமக்களிடம் சென்று விடுயங்களைக் கவனிக்கவேண்டியவர்கள் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம் பெற்றவர்களாக தமது காலதியில் கருமமாற்றும் நிலையில் பொதுமக்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளனர். நீதிமன்றங்களால் பிறப்பிக்கப்படும் கட்டளைகள் முறையாக நிறைவேற்றப்படுவதில் நீதிமன்றங்களில் பார்வையாளர், சாட்சிக்காரர், கட்சிக்காரர் நிலை நீதிமன்றம் என்ற பெயருக்கே அவமானமாகியுள்ளது.

நீதிமன்றம் காவல்காரர் சொத்தாகவும் அங்கு தொழில் புரிவோர் நிறுவனமாகவும் செயல்படுகின்றது. கட்சிக்காரர், சாட்சிக்காரர் தமிழை உணரப்படுவதில்லை. இன்றைய பிரச்சனைகள் அரசில் கடமை புரிவோர் பிரச்சனையேவல்லது சனப்பெருக்கமென்று கூறுவது தவறு இல்லை பொதுச் சேவை என்று கூறப்படும் எல்லாம் அதில் குவிபெற்றுக் கடமைபுரிய வேண்டியவர்கள் நலனுக்கல்லாது பொதுமக்கள் நலனுக்காக எறுவும் நடக்கவில்லை. வேலியே பயிரை மேழும்போது பயிர் செய்வதால் பயனில்லை, வேலியைச் சீராக்குவதுதான் புத்திசாலித்தனம். இன்றைய அரசியல் மதச் சுதந்திரம் என்ற போக்கில் சாதிக்கப்படுபடுகிறது. மதங்களின் சிற்பிகளால் புத்தர், யேசு, முகமது, காந்தி போன்றோர் தாம் சார்ந்த மதங்களையும் அரசுகளையும் திருத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு வாழ்க்கையில் மனித தரமத்தை நிலைநாட்டுவதில் தியாகம் செய்தனர். இன்று அவர்கள் உயிருடன் இருந்தால் தமது பெயரால் மோசடி செய்வோரைக் கண்டு தற்கொலைசெய்வதல்ல ஸால் வேறுவழி இருக்கபாட்டாது.

கற்றவன் கணவான் என்ற நிலை மாறிக் கற்றவன் கயவன், கண்ணியமில்லாதவன் என்ற நிரப்பந்த நிலைக்கு வந்துள்ளான். கல்வி மற்று குலத்துக்குச் சுமையாகியுள்ளதல்லாது உபகாரம் செய்வதில்லை, கற்றுத் தொழில் புரிவோர் எவரும் கடமைகளைச் செய்வதில்லை. சேவையென்ற பெயரில் மோசம் செய்கிறார்கள். இதேபோன்ற நிலைதான் இன்று நாணயம், வாய்ம்மை, நேர்மை, கண்ணியம், ஒழுக்கம் போன்ற வற்றின் கதியுமாகும். இதனை நாகரீகம் என்றும் சொல்லுகின்றனர். தந்தைக்கும் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் முறை என்ன என்பதும் கொடுப்பலனுக்கும் வாங்குபவனுக்கும், வீட்டுக்காரனுக்கும், காவற்காரனுக்கும் வித்தியாசமென்ன? என்பதும் புரிவதில்லை. இன்றைய ஈட்டங்களும், நியாயங்களும் இதே நிலையில் மனித உரிமை சொத்துரிமையென்று வென்ன? என்று தெரியாத நிலையில் மாறியுள்ளது. உழைப்பு பவனியாரோ: அதை அனுபவிப்பவன் மற்ற ஒருவன். தகப்பன் சந்தையில் விற்ற பொருளை மகன் கொள்ளையடிப்பது உரிமையாகவும் கொள்ளையடித்தவன் இருக்கப் பிச்சை வேண்டியவனைத் தண்டிப்பது நியாய மென்பதும் இன்றைய அரசின் நோக்காகும். மத்தியத்சம் போசுசெல்வோர் தரகர்களாக; நிலைமையை மோசம் செய்வதுபோன்ற கடி நேர்ந்துள்ளது அபிவிருத்தியென்ற போர்வையில் செய்யப்படும் மதிப்பீடுகளும் மோசதிகளும் கலிக்காரனை நம்பிக் கடன்பட்டு வியாபாரத் துக்கு முதலிட்டவன் கதியில்தான் முடியும். இந்தச் சுமையை வரும் சந்ததியினரும் எப்படிச் சுமந்திறக்கப்போகிறார்களோ தெரியவில்லை. படித்து உத்தியோகம் பார்ப்போரெல்லாம் மேற்பார்வையாளர்களாலும் அவர்களுக்கும் குடும்பங்களுக்கும் செலவிடப்படும் ஊதியம், வசதி கள் போன்றவற்றிற்கு வருங்கால விவசாயிகள்தான் சுரண்டப்படுவார் கள் என்பது தெளிவாகிறது.

இன்று எமது நாட்டில் அரசியல்வாதிகள், மதவாதிகள், தொழிற் சங்கவாதிகள், கல்விமான்கள் என மதிக்கப்படுவோர்தான் மதிப்பீடு செய்பவர்களாகவும் செயல்படுவர்களாகவும் மதிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் யார் உழைப்பில் வாழ்கின்றனர். என்னத்தைப் புசிக்கின்றனர். இவற்றைப் பங்கீடு செய்வோர் யார்? என்பது கணிக்கப்படுவதில்லை. பாதிக்கப்படும் மக்கள் விதிதான் என்ன? ஐன்நாயகம் என்ற பெயரில் எங்குதான் சுதந்திரமான நல்லாட்சி நிலவுகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் அடக்கமுறை, தற்பாதுகாப்பு என்ற உரிமை, மக்கள் உரிமை என்ற பெயரில் பறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஓர் தனிநபர் உரிமையில் தலையிடுவதற்கு அரசுக்குமட்டுமல்ல கடவுளுக்கும் உரிமை கிடையாதன்பது ஞானிகளின் கூற்று.

இன்று அரசும் அதன் கலிக்காரரும், அவர்கள் தயவில் நாட்டைச் சென்றும் தரகர்களும், எவ்வாவிதத்திலும் ஒன்றுபட்டுள்ளனர் என் து நிருபணமாகியுள்ளது. ஓர் விவசாரியிலிருந்து நெல்வேளாக்கம்

அரசின் தலையீட்டால் பாதிக்கப்பட்டதை கமவிதானே, விவசாயத்தியோகத்தர், உதவி அரசாங்க அதிபர் மட்டத்திலிருந்து ஜனதிபதிமட்டம் வரை, பயிர் முளைத்திலிருந்து விளைவுவரை நிகழ்ந்த மோசடி களையும், அழிவுகளையும் பதிவுத் தபால் தந்திகள் மூலம் தெரியப்படுத்தியும் எதுவித நடவடிக்கையும் கிட்டாது, இந்த வருடத்தில் 5000 மூடைக்குக் குறையாது நெல் விளையைவண்டிய மன்ன குளத்தில் 500 மூடைகூட விளையாத நிலைக்கு விபரீதம் நிகழ்ந்துள்ளது. கடைசியாக வெட்டும் தருவாயில் பிரதமர் வாசஸ்தலத்துக்கு பதிவுக் கடுகது கடிதமூலம் அனுப்பப்பட்ட கடிதத்துக்கு பதில்கூடக் கிட்டாத நிலைல் எமது நாடும் மக்களும் சுயநிறைவு காண்பார்கள் என்பதும், நாடும் உழைத்துண்ணும் மக்களும் நிம்மதியடைய இடமில்லை யென்பதும் ஊர்சிதமாகியுள்ளது.

எமது நாட்டில் விவசாயிகள் விதியை நிர்ணயிப்பவர்கள் அரசியல் வாதிகளும் அரசியல் கடமை புரிவோருமாகக் கருதப்படுகிறது. இது ~~X~~ ஓர் ஆகக்கூடிய காரியமல்ல. விவசாயிகள் நலனுக்காக இயங்கிவரும் இலாகாக்கள், ஊழியர்கள் எல்லாம் விவசாயிகளைத் தன்நம்பிக்கை இழக்கச் செய்துள்ளனரே தவிர வேறொதனையும் செய்யவில்லை. விவசாயி என்று, மற்றவரை நம்பி செயல்படத் தொடங்குகிறுனே அன்று வியாபாரியாகிவிடுகிறான். லாபத்தைக் கருத்தில் கொண்டியங்கும் விவசாயி நாட்டுக்கோ மக்களுக்கோ உபகாரியாகும் நிலையை மறந்து வீடுவான். விவசாயியே ஒருநாட்டின் கனவானுவான். இவன் எமது நாட்டில் மதிக்கப்படுவதில்லை. ஓர் விவசாயியின் உடை கச்சைத்துண்டாக இருந்தாலும் மதிக்கப்படவேண்டும். இன்று ஓர் விவசாயிக்கு எந்த அரசாங்க உத்தியோகத்தரும் ஆசனம் கொடுப்பதில்லை. அரசர் கள் காலத்தில் ஓர் அரசவையில் விவசாயி மந்திரி பிரதானிகளிலும் பார்க்க மேன்மையாக மதிக்கப்பட்டான். விவசாயியின் சொத்துக்கள் அரசால் முதன்மையாகப் பேணப்பட்டதென்பதற்கு ஆதாரமாக ரோம-டச் சட்டக்கோவையில் உற்பத்திப் பொருட்கள் திருட்டுக்கு சாதாரண திருட்டுக்கு கொடுக்கப்பட்ட தண்டனையுடன் கசையடியும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இன்று விவசாயிகள் உற்பத்திப் பொருள்கள் திருட்டென்பது கேவிக்கூத்தாகியுள்ளது. நில உரிமையென்பது களவாகவும், அடாத்தாகவும் காணி பிடிப்போருக்கு இருக்கும் சலுகையும் உரிமையும், காணிச் செரந்தக்காரருக்கு இல்லாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. காணிகள் அரசிடம் ரீபுப்பதாலோ, அதனை முறையாகப் பயன்படுத்தாதவர் கையிலோ இருப்பதால் பலன் கிட்டாது இன்று அரசாங்கம் காணிகள் வினியோகம் செய்வதானால் அரசாங்கத்தில் கடமை புரிவோரும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களுமே காணிபெறுகின்றனர். இவை வியாபார நோக்கங்களுக்காக பயனில்லாது அயலவர்க்குப் பிடையாக

நிலவுகிறது. விவசாயிகள் பயிர்களைப் பாதுகாப்பதில் அரசின் உதவி கிட்டுவதில்லை. மாறாக விவசாயிகளிடம் உள்ள துப்பாக்கிகள் பற்றிமுதல் செய்யப்பட்டுக் காட்டு மிருகங்களுக்கு வசதி வழங்கப்படுகிறது.

சென்ற காலங்களில் குற்றங்களைத் தடுப்பதும் கண்டுபிடிப்பதும் அரசின் கடமையும் நோக்கமுமாக இருந்தது. இன்று சொந்தக்காரர் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கத் தவறிவிட்டனர் என்ற நியதியில் மாறி யுள்ளது. குற்றம் செய்தவர்களை அறிந்து தகவல் கொடுத்தாலும் அதற்குரிய நிர்வாகிகள் யாரென்ற நிலையில் அரசின் இலாகாக்களும் ஊழியர்களும் நடந்துகொள்கின்றனர். இதன் விளைவுகள் பாதிக்கப் பட்டோரையும் சாட்சி சொல்வோரையும் ஆபத்தில் தள்ளியுள்ளது. இதில் தவறுசெய்யும் அதிகாரிகள் அரசாலும் குற்றம் புரிவோராலும் பலன் பெறுகிறார்களே தவிர நடவடிக்கைக்குட்படுத்தப்படுவதில்லை. ஓர் பொது மலசலகூடம் சுத்திசெய்யபவன் தவறை ஆளுநர்க்குத் தெரியப்படுத்தினால் தவறு செய்தவணியே நடவடிக்கை எடுக்கும்படி ஆளுநர் பணிப்பின், முறைப்பாடு செய்தவன் விமோசனத்துக்குப் பதில் அந்தப்பக்கம் தலைகாட்டமுடியாத நிலைதான் ஏற்படும். இதுவே இன்றைய அரசின் நடைமுறையாகவுள்ளது. நீதிமன்றமென்றாலேன்ன, அரசன்றுவனங்களென்றாலேன்ன எல்லாம் அவர்கள் வசதிக்கானதே. பொதுமக்கள் அரசின் ஆணைப்படி நடக்கவேண்டுமென்பது இன்றைய அரசியல் நியதியாக மாறியுள்ளது. அரசியல் பேசுவோர் உரிமை, சலுகைபற்றிப் பேசுவது மனுசீகத்துக்கப்பாறப்பட்டது. ஓர் கூலிக்காரன் செய்யும் வேலைக்குச் சம்பளம் பெறுவதல்லாது உதவுவேன், தனவந்த ஞக்குவேன் என்றெல்லாம் வாக்குறுதியளிப்பது போன்றதுதான் இன்றைய அரசியல் இதனை மக்கள் உணராதது அரசியல் வாதத்துக்குச் சந்தர்ப்பமாக அமைந்துள்ளது. நாட்டின் ஊதியம் பெறும் எவரும் தாம் விரும்புவதுபோல் நாட்டின் சொத்துக்களை விரும்பியவர்களுக்குத் தானம் செய்வது தவறானது. பிச்சையெடுப்பதும் கடன்பெறுவதும் தனிப்பட்டோர் கொடுக்கல் வாங்கலாக இருக்கலாம். அதே போல் பிச்சை கொடுப்பதும் கடன்கொடுப்பதும் அரசின் கடமையாக கருதமுடியாது பொதுவில் பிச்சையெடுப்பது இயலாதவர்தும் கடன்பெறுவது இயல்பில்லாதவர் செயலென்றும் மனிதன் கருதுவதால் இந்த இழிவான நிலையில் நாட்டுமக்கள் அனைவரையும் பிணைப்பது நாட்டின் பிரசைகள் எல்லாரும் மானமில்லாதவர் எனப்பகிரங்கப்படுத்துவதாகும்.

இன்று இயந்திர யுகத்தில் பூமியைச் சூறையாடிப் பெறும்பொருட்களால் லாபம் காணும் நாடுகள் உண்மையில் தமது தேசிய வளங்களில் பெறும் லாபத்தைத் தமது நாட்டவர் மத்தியில் சமமாய் பகிர்கிறார்களா என்பதை நாம் அவதானித்தால் அதிகாரம் செலுத்துவோர்தான் அனுபவிக்கிறார்கள் என்பது புலனுகும். ஏழைகள் துன்பப்

படுகிறார்கள். சந்தர்ப்பவாதிகள் இன்பம் அனுபவிக் கிறார்கள். மத பீடங்கள் இன்று ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆலயங்கள் சொத்துக்கள் பற்றி நாம் ஆராய்ந்தால் அவை எல்லாம் இல்லாதவர்களுக்காக உள்ள வர்கள் உதவும் நோக்கத்துடனே ஆரம்பமானது. அங்கு உண்டியல் ஏன் வைக்கப்பட்டதென்றால் அதுவும் இல்லாதவர்களுக்கு உதவுவதற் கல்லாது தெய்வங்கள் மோசடி செய்வதற்கல்ல. இன்று இவையெல் லாம் அர்த்தமற்றதாகி ஆண்டவர்களதும் ஆஸ்பவர்களதும் அதிகாரத்துக்கும், ஆதிக்கத்துக்கும், ஆக்கிரமிப்புகளுக்கும் பயன்படுகிறது. இன்று பணம் இல்லாதவன் கதி பிணமாகியுள்ளது. நீதி, நியாயம், எல்லாம் பணமாகியுள்ளது. மக்கள் வீதியில் விடிவு காண்பது அரசாலோ, நீதிமன்றங்களாலோ, மதத்தாலோ, பணத்தாலோ, பலாத் காரத்தாலோ முடியாது, பண்பாலும், பரோபகாரத்தாலும், நாம் மனிதர் என்ற உள்ளத்தாலும்தான் சாத்தியமாக்கக்கூடும். இல்லாத வர்கள் என்ற நிலைக்கு அரசால் விமோசனம் காணமுடியாது. இல்லாத வர்களை உள்ளவராக்குவதற்கு கொடுப்பதாலோ அல்லது கொள்ளையடிப்பதாலோ தீர்வுகாண முடியாது. இல்லாதவர் உணர்ந்தால் மீள் வது கூலபம். எங்கள் நாட்டில் நிகழ்ந்தன நிகழ்வன் எல்லாம் அரசியல் மக்கள் நலம் என்ற போர்வையில் அடுத்த பரம்பரையில் இன்று அதிகாரத்திலுள்ளோர் உழைக்கும் வர்க்கத்தினரை அடிமைகளாக்கவும், அனுதைகளாகவும் ஆக்கிக்கொள்ளும் சாத்தியங்கள் தென்படுகிறது. சட்டம் படித்தோர் நீதிமன்றங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதையும் ஆயுதம் தாங்கியோர் மக்கள் மத்தியில் அட்ரேழியம் செய்வதையும் சுகாதார விடுதிகள், கச்சேரிகள், ஏனைய அரசாங்க நிறுவனங்களில் நடப்பனவற்றைப் பார்க்கும்போது வருங்காலத்தில் சாதாரண பிரசைகளின் விதி என்னவாகுமோ தெரியவில்லை. இதற்கு இன்று அரசாங்கத்தின் அக்கறையற்ற சுயநலப்போக்கே காரணமாகவுள்ளது. அரசின் போக்கில் மக்கள் தம்மைத்தாரமே உணர்ந்து கொள்ளாது அரசியல்வாதிகளை நம்பினால் அரசனை நம்பிப்புருசனைக்கைவிட்டவள் கதி தான் ஏற்படும்.

நான் ஓர் விவசாயி, எனது வாழ்க்கையில் 19 வருடங்களைப் பெற வேருடனும், 16 வருடங்களை நாட்டின் கூவிக்காரனாகவும், 16 வருடங்களைக் கமக்காரனாகவும் வீட்டின் எசமானங்கைவும் இலங்கையில் வாழ்ந்துள்ளேன் எனது அனுபவத்தில் கமக்காரனாக வாழ்ந்த 16 வருடங்கள் மறக்கமுடியாதவை, இக்காலத்தில் 8 வருடங்களை பொதுச் சேவையிலும், 7 வருடங்களை டாட்டுப் பிரதேசத்தில் கமஞ்செய்வதி X லும் செலவழித்துள்ளேன் இந்தக் காலங்களில் அரசாலும், மதத்தாலும் பெற்ற அனுபவங்களும் துண்பங்களும் கணக்கிட முடியாதவை. அரசை நம்புவதும், மதத்தைப் பின்பற்றுவதும் தன்நம்பிக்கையுள்ள ஒருவருக்கு இன்பம் தராததும், துண்பம் தருவதும், மனுசீகத்தின்

நியதிக்கு வேறுபட்டதென்பதை உணரவைத்துள்ளது. ஒருவர்ப்ரோப் காரத்திற்காகச் செய்யும் நன்மைகள் அவரது நோக்கங்கங்களுக்கு மாறுபட்டதாக எவ்வளவு துன்பம் விளைவிக்கிறதென்பதை விபரீதத் தில் இன்றைய அரசும் மதமும் மனிதனுக்கு எவ்வளவு இடையூரை உள்ளதென்பதை தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

நான் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் சில்லாலை என்னும் கிராமத் தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன். எனது முதாதைகள் விவசாயிகளாக வாழ்ந்தாலும் செல்வந்தர்களாக விளங்கினர், சில்லாலையில் கூத் தோலிக்க வழிபாட்டுக்கு கதிரைமாதா ஆலயம் எமது முதாதைகளின் சொத்தான மணியத்துடைய எனும் காணியின் ஓர் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. இக்காணி சங்கிலிய மன்னன் ஆட்சிக்காலம் தொட்டு எனது முதாதையரின் பராமரிப்பிலேயே இருந்து வந்தது. எனது பீட்டன் பி. பாவிஞூப்பிள்ளை மூப்பராக இருந்தகாலத்தில் அவர் மனைவி மூப்பராத்தை இக்காணியின் ஓரே வாரிசாக இருந்தா. அவவி னுடைய தாயார் இந்தக்கோவிலிருக்குமிடத்தில்தான் அடக்கம் செய்யப்பட்டா. மூப்பர் இளமையில் இயற்கையெய்தியதால் அவருடைய பிள்ளைகள் பா. சூசைப்பிள்ளை, பா. செபஸ்தியாம்பிள்ளை, பா. பிரான் சீஸ் என்போர் இளைஞர்களாக இருந்தனர். பிள்ளைகள் சிறுவராக இருந்ததால் மூப்பர் பொறுப்பை மூப்பராத்தை ஏற்றுக் கோவிலை யும் சொத்துக்கணையும் பராமரித்து வந்தா. இந்தக்காலத்தில் 72 தங்கப் பவுண் எடையுள்ள ஓர் மாணிக்கக் கல்பதித்த முடி கதிரைமாதா வுக்குக் கிரசில் அணியப்பட்டிருந்தது. அப்போது கதிரைமாதா ஆலயம் கொட்டிலாக இருந்தமையால் வல்வையில் கள்வர் ஒருமுறை முடியைக் கவர்ந்து செல்ல எத்தனித்ததால் மூப்பராத்தையின் வீட்டிலே வைத்து உற்சவகாலங்களில் சொருபத்துக்கு அணிந்து வந்தனர், மூப்பராத்தை மறுமணம் செய்து தனது மறுதாரக் கணவராகிய பெ. சூசைப்பிள்ளையைக் கோவில் கணக்கராகவும் தனது தந்தையான நீக்கிலாப்பிள்ளையைச் சின்னமூப்பரென்ற பெயரி லூம் வைத்துக் கோவில் நிர்வகிக்கப் பட்டுவந்தது. மூப்பராத்தையின் 2ம் தாரத்துக்கு கு. மரியாம்பிள்ளை என்பவர் மிறந்தார். மூப்பரின் பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின் அவர்களில் இளையவரான பா. பிரான்சீஸ் சூதே சிக்க வரிசையில் குரவராகப் பட்டம் குட்டப்பட்டார். இக்காலத்தில் கோவில் வளவு மேலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டு ஆலயமாகக்கட்டப்பட்டிருந்தது. கோவிலின் வடக்குப்புறம் பேர் ஒழுங்கையாகவும் தெற்கு ப்புறம் பேரொழுங்கையிலிருந்து கையொழுங்கையால் வரவேண்டியதாகவும் இருந்தது. அதனைப் பிரிக்கும் வளவு அப்போ சங்கிலித்தாமாக இருந்த ம. சுவாம்பிள்ளையின் மனைவியின் சொத்தாக இருந்தது. இந்த வளவில் கொஞ்ச நிலத்தை விட்டுத்தந்து இடைஞ்சலில்லாமல் கோவில் குரவர் தங்கும் வீட்டுக்கு வர உதவும்படி கேட்டபோது அது

இந்த வளவில் கொஞ்ச நிலத்தை விட்டுத் தந்து இடைஞ்சலில்லாமல் கோவில் குரவர் தங்கும் வீட்டுக்கு வர உதவும்படி கேட்டபோது அது முடியாதென்று சங்கிலித்தளம் கைவிரித்து விட்டார் இந்த வளவில் 3 பரப்பைப் பெறுவதற்கு மணியத்தன் ஒடை வளவில் 3 பரப்பும் 3 குளியும் கொடுத்து சங்கிலித்த மிடம் காணிபெற்று கோவில் வளவை விஸ்தரிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு நிறைவேறியது. எனது முன்னேர்கள் கிறீஸ்துவின் போதனைகளால் கவரப்பட்டார்களே தவிர எவ்வித சலுகைக்கும் கத்தோலிக்கராகவில்லை ஆலயத். தின் விருத்திக்காகவும் மக்கள் வசதிக்காகவும் தங்கள் செல்வத்தில் பெரும் பகுதியை விரயம் செய்து வந்தனர். அக்காலத்தில் அங்கு பணி புரியும் பூசகர்கள் உணவு உறைவிடம் போன்ற வசதிகளைக் கோவில் நிதியாலே பெற்று வந்தனர். குருமார் தங்கள் உழைப்புகளை மேற்றிராசனத்துக்கு செலுத்தினரே தவிரக் கோவிலுக்கெதனையும் செய்ய வில்லை.

வண. பிதா பிருன்சீஸ் குருப்பிரசாதியாக இருந்த காலத்தில் தமது கிராமத்துக்கு ஓர் கன்னியர் மட்டும் கல்விக்கூடமும் தேவை என உணர்ந்ததால் இதனை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அப்போதைய மேற்றிராணியாரை அணுகியபோது, பள்ளிக்கூடம் நிறுவுவதற்கு கோவிலடியில் நிலமும் வசதியும் செய்து தருவதாயின் சாத்தியமாகு மெனக் கூறியதால் இப்போ கன்னியர்மட்டம் அமைந்துள்ள வளவில் அவருடைய தமையன் பா. செபஸ்தியாம்பிள்ளை குடியிருந்த நிலத்தை யும் வீட்டையுடி பெற்று மேற்றிராணியாருக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தார். இதில் இப்போ கன்னியர் வாழும் வாசஸ்தலம் நிறுவு வதற்கு அப்போ. செலவாகிய தொகை ரூபா 250/- மாத்தரமே. அப்போது கோவில் வளவு அமைந்திருந்த மணியத்தனேடை வளவில் போதிய நிலம் இருந்தும் அதனைக் கொடுக்க அவர் விரும்பவில்லை.

இது நிகழ்ந்த அடுத்த வருடம் பிசப் ஆண்டவருக்குக் கோவில் வளவையும் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரும் அவா ஏற்பட்டது. இதனைப் பூர்த்திசெய்ய எண்ணிய அவர் வண. பிதா. பிருன்சீஸையும் அழைத்துக்கொண்டு சில்லாலைக்கு வந்து விடயத்தைத் தெரிவித்த போது அவவும் பட்டுடேத்து உறுதி எழுதுவதற்குத் தயாராக வந்து கோவிலில் காத்திருந்தா. இந்தச் சமயத்தில் வண. பிதா. பிருன்சீஸ் தன் தமையன்மாரை அழைத்துத் தன் தாய் செய்ய வந்துள்ள செயல் தம் பூரம்பரையினரை உரிமை இழக்கச் செய்யும் அபாயச் செயலென்றும், இதனைத் தன் தாயாருக்கு விளக்கும்படியும் வேண்டிக்கொண்டார். இச் செய்தியை அறிந்த மூப்பராத்தை ஆண்டவர் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்யாது இல்லம் திருப்பிவிட்டா.

முப்பராத்தை இறக்குமுன் தனது சொத்துக்களைப் பிள்ளைகளுக்குப் பகிரும்போது மணியத்தாலேடை எனும் வளவு 31 பரப்பைத் தன் முகன் வன். பிதா பிறுங்சீஸ் பெயரில் சாட்டுதல்பண்ணீயிருந்தார். இந்தக் காணியைத் தம்வசப்படுத்துவதற்கு மேற்றிராசனத்தாலும் அவர்கள் தரகர்ச்சளாகிய இரவல் பிடவையின் கொய்கத்தில் அழகு காணபோரும் பகிரதப் பிரயத்தனம் எடுத்தபோதும் பலன் கிட்டவில்லை அப்பேது அந்தக் கோவிலில் வளிபடும் சலுகை பெற்றிருந்த குருகுலத்தவர்களை உரிமை கோரும்படி காண்டினர். இதனை அங்கீகரிக்க எனது தந்தை செ. மரியாம்பிள்ளையும் அவர் பெரிய தந்தையா. சூசைப்பிள்ளையும் மறுத்ததால் தோல்வி கண்ட மேற்றிராணியார் தனது பணத்தில் திரு. ஆசைப்பிள்ளையிடம் காணிவேண்டி அமைத்துக் கொடுத்த கோவில்தான் இன்றைய சின்னச் சங்காணை சந். தியோகு மையோர் ஆவாயம்.

வன். பிதா. பிறுங்சீஸ் இயற்கை எய்துமுன் மணியத்தன் ஒடை எனும் காணியை எனது தந்தை செ. மரியாம்பிள்ளைக்குச் சாட்டுதல் பண்ணப் பலமுறை ஏத்தனித்தும் அவர்காலத்தில் அதை நிறைவேற்ற எனது தந்தை தவறிவிட்டார். அதன் காரணமாகத் தன் சுவிசேசப் புத்தகத்துள் தனது சொத்தாகிய 31 பரப்பு மணியத்தாலேடை எனும் காணி செ. மரியாம்பிள்ளைக்குச் சேர ஓர் சாட்டுதல் கடிதம் எழுதி வைத்திருந்தார். வன். பிதா பிறுங்சீஸ் படுக்கையில் திடீர் பரணம் எய்தியதால் அக்கடிதம் அப்போது யாழ் மேற்றிராசனத் தலைமைக் குருவாக இருந்த வன். குருவாமியிடம் சிக்கியது. அந்தச் சாட்டுதல் கடிதத்தில் சாட்சிகள் பெறப்படவில்லை. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு மூப்பராத்தையின் பிந்திய தாரத்து மகன் கு. மரியாம்பிள்ளை வறுமைப் பிடியில் இருந்தமையைச் சாதகமாகக்கொண்டு அவர்மூலம் ஓர் பிறிவிடுதல் வழக்கைத் தாக்கல் செய்தனர். இதில் கோவில் அமைந்துள்ள பகுதியைப் பிறிவிடுதல் செய்ய எனது தந்தை விரும்பாததால் 31 பரப்பில் 9 பரப்பைமட்டும் 1953ல் மேற்குப் புறமாகப் பிறிவிடுதல் செய்து இல. 979 பிறிவிடுதல் உறுதியின்படியும் இல. 815 வரை படத்தின்படியும் உறுதி எழுதிக்கொண்டனர். இந்தப் படத்தின் A, B, C, D, எனும் தொகுதிகளில் B பகுதியாகிய பங்கு கு. மரியாம்பிள்ளைக்கும், A, C, D ஆகிய பகுதிகள் செ மரியாம்பிள்ளைக்கும் பா. சூசைப்பிள்ளையின் 7 பிள்ளைகளுக்கும் சாட்டுதல் செய்யப்பட்டன இந்த 7 பங்குகளில் 4 பிள்ளைகள் எனது தகப்பனாருக்குச் சேரவேண்டுமென நீதிமன்றத்துக்கறிவித்துவிட்டனர். மீதி 3 பங்கையும் எனது தகப்பனார் விலைக்கு வாங்கி A, C, D. எனும் 3 தொகுதிகளையும் 1954ல் எனக்கு நன்கொடையாகச் சாட்டுதல் பண்ணியிருந்தார். இந்தக்காலத்தில் கு. மரியாம்பிள்ளையின் பங்கை அவரது அந்திய வேளையில் அவரை சில்லாலையில் ஆடம்பரமாக அடக்கம் செய்து விட்டார்.

கம் செய்வதாக மேற்றிராணியார் பேரில் சாட்டுதல் பின்னிக்கொண்டு அவர் இறந்தபோது யாருக்கும் தெரியாது வயோதிப் படத்தில் அடக்கம் செய்துவிட்டனர்.

1955ல் எனது சொத்துக்களின் வேலிகளைப் போட்டுச் சீர்செய்யும் படி எனது தகப்பனாரைக் கேட்டுக்கொண்டேன் நான் கொழும்பில் தொழில் புரிந்ததால் எனது தகப்பனார் எனது வளவுக்குப்போவதற்குப் பேரொழுங்கையில் இருந்து ஆண் பாடசாலைக்கும் கோவில் முற்றத்துக்கும் மத்தியிலுள்ள 6 முள் ஒழுங்கையின் எல்லை வேலிகளைச் சீர்செய்து தரும்படி அப்போதை பங்குக் குருவை வேண்டிக்கொண்டார் அப்போது ஆண்பாடசாலை பங்குக் குருவரின் முகாமைத்துவத்தில் இயங்கிறபடியால், வேலிகள் சீர்செய்யப்பட்டால் பாடசாலைக்குப் போகும் பிள்ளைகள் வசதி பாதிக்கப்படும் என்பதால்: அந்த ஒழுங்கையை அழித்துவிட்டுக் கோவில் வளவில் எந்தப் பகுதியையும் பாவிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டதையுடைய 12-10-55ல் இருசாட்சிகள் முன்னிலையில் எனது தந்தைக்கும் வண. பிதா டெய்சிக்குமிடையில் நொத்தாரிசுவின் லிகிதாரான பி. பத்திநாதரால் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு இதன் பிரதிகோவில் புத்தகத்திலும் பதியப்பட்டது.

இதன்பின் பாடசாலை தேசியமயப்படுத்தப்பட்டபோது இதனை ஏதிர்த்துப் போராடும்படி வண. பிதா. சேவியர் கோவிலில் பிரசங்கம் நிகழ்த்தியதைத் தவறென நான் வாதீட்டேன். எனது கூற்றை எவ்வும் ஆதரிக்கவில்லை. என்னை மறியல் போராட்டத்தில் பங்குகொள்ளும்படி கேட்டனர், அதனை அன்று கட்டிடங்களைக் காரணமாகக்காட்டி நடந்த பண்மோசடிகளைக் கூறி ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டேன்.

1960ல் எமது கோவிலில் கதிரை மாதா வின் சொருபத்தை மாற்றி வேறு சொருபமொன்றை வைப்பதற்கு அப்போதைய கட்டளைக் குருவர் வண. பிதா. டெய்சி எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்திருந்தார். நான் சந்தர்ப்பவசமாகச் சில்லாலைக்கு வந்தபோது இதனை அறிந்தேன். அத்துடன் கதிரை மாதா சொருபம் பெல்ஜியத்துக்கு அனுப்பப்பட இருப்பதாகவும் அறிந்தேன், இதனை எனது சுகயீனமாகப் படுக்கையில் இருந்த தகப்பனாரிடம் வினவியபோது சொருபம் எமது முதாதைகளால் கண்டெடுக்கப்பட்டதென்றும் கதிரைமாதா சொருபமில்லாமல் கோவில் தேவையில்லையென்றும் அதனைத்தடுத்து நிறுத்தும்படியும் பணித்தார். நான் உடனே சென்று கதிரைமாதா சொருபமில்லாது கோவில் இருக்கமுடியாதென வண. பிதா. டெய்சிக்குத் தெரிவித்தேன். அவர் என்னப்பா எல்லாரும் விரும்புகிறார்கள் நீர்மட்டும் விரும்பவில்லை என்றார். நான் என்தந்தையின் முடிவை எடுத்துரைத்தேன். மறுநாள் புதிதாகக் கொண்டுவரப்பட்ட சொருபம் மேற்றிராணியார் ஆலயம் சென்று விட்டது.

இதே வருடத்தில் கோவில் திருவிழாக்களுக்கு மத்தளதாளங்களுடன் பாட்டுப் படிக்கச்சுடாதென் மேற்றிராணியார் உத்தரவு பிறப்பித் திருந்தார். இதனை எதிர்த்து வழிமையில் நடந்தவை நடக்கவேண்டுமெனப் போராட்டனேன். இதனை ஆட்சேபித்து பங்கக்குரவர் இல்லாது 8 நாட்கள் பாட்டுடனும் செபமாலையுடனும் திருவிழாக்களை நடத்தினேன் பின்பு தாமாகவே பாட்டில் தலையிடுவதில்லையென்று சமரசத்துக்கு வந்தனர். திருவிழாக்களும் வழிமைபோல் நடந்தேறின.

அடுத்து வண். பிதா சூசைப்பிள்ளை கட்டளைக் குரவராக வந்தார் இவருடைய கூலத்தில் கோவில் முற்றுத்தை அரசாங்கம் சுவீகரிக்கப் போவதாகவும். அதைத் தடுக்கம்படியும், அது பர்டசாஸைப் பிள்ளைகளின் தேகாப்பியாசத்துக்குச் சுவீகரிக்கப்பட்டால் எனது ஒழுங்கைக்கு ஆபத்து வருட எவும் கேட்டுக்கொண்டார். நான் உடன் பாடசாலையின் எல்லை எனது சொத்தென்றும் பாடசாலையின் முகாமையாளராக விருந்த மேற்றிராணியாரின் சொத்தல்லவென்றும், அப்போது தலைமை ஆசிரியராகவிருந்த சிங்கராயர் மூலம் எதிர்ப்புக் கடிதம் ஒன்றைச் சமர்ப்பித்து நிறுத்தி வைத்தே நன். வண். பிதா சூசைப்பிள்ளையின் காலம் சீராக நடந்தது. கதிரை மாதாவின் எனது முதாதைகளின் சொத்தான் 72 தங்கப்பவுண் எடையுள்ள முடி பண்டிகை நாட்களில் எனது கையால் அனிவித்து என்னுடன் பரிவார நடந்து வந்தார்.

இவரின் மாற்றத்தின்பின் வண். பிதா வசம்பேர்க் கட்டளைக்குரவராக நெந்தார். அவர் முதலில் திருவிழாவுக்குப் பாட்டுப் படிக்கக்கூடாதென் என்னுடன் மோதிக்கொண்டார். நான் அது தவிர்க்கமுடியாதெனச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டேன். திருவிழா தொடர்ந்குவதற்கு முந்தொன்று இல்லத்துக்கு வந்து தான் செய்வது தவறென்றும் வழிமைபோல் திருவிழாவைக் கொண்டாடும்படியும் வேண்டிக்கொண்டார். அத்துடன் பாட்டில்லாது நடந்துவந்த அர்ச் செயல்தியார் திருவிழாக்களுக்கும் பாட்டுப் படித்துச் சிறப்பிக்கச் செய்தார். இவருடையகாலத்தில் எனது வளவின் A பிரிவின் வேலிகள் கவனியாமல் அழிந்துபோய் இருந்ததால் அவற்றைப் போடும்படி வேண்டினேன். அதற்கு பிசப் ஆண்டகையும் அவரின் நலம் பெறுவோரும் விரும்பார்கள் என்று எனது காணியின் உறுதியையும், படத்தையும் பார்க்க விரும்புவதாகவும் கூறினார். நான் அவற்றைக் காண்பித்ததும் திகைப்புற்ற அவர் இக்கோவில் உங்களுடையதா அல்லது பிசப் ஆண்டவருடையதா என அஞ்சவதாகக் கூறி மறுதினமே எல்லை வேலியையும் அடைத்துத் தந்தார்.

இவரை அடுத்து வண். பிதா. பொன்னையா கட்டளைக் குரவராக வந்தார். இவர்காலத்தில் பீடங்களில் உள்ள சொருபங்கள் இறக்கப் பட்டுச் சிலுவைகள் உயர்த்தப்பட்ட நேரம். இது மற்றவ களால் சாத-

தியப்படாடுதன்றும் அதனைத்தான் நிறைவேற்றுவதாகவும் வந்திருந்தார். ஆவணித் திருவிழா தொடங்குவதற்கு முந்திய ஞாயிறு ஆண்கள் பாடசாலையில் இவரால் ஓர் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. இதில் நானும் அழக்கப்பட்டேன். கதிரை மாதா சொருபத்தை பிரதான பீடத்தால் இறக்கி ஒரமாகவள்ள பீடத்தில் வைத்துவிட்டு அந்த இடத்தில் சிலுவை வைக்கவேண்டுமென்பதும், பாட்டில்லாம் வெகு ஆடம்பரமாகத் திருவிழக்கள் கொண்டாடுவதும், இதனை எதிர்ப் போர் ஆண்டவன் சாபத்துக்காளாவர் என்று இவர் கட்டளையாக இருந்தது. இதனை எவரும் எதிர்க்கவில்லை. எனது சகோதரர்களும் பேசாதிருந்தனர். நான் அதை எதிர்த்தேன். மாதா சொருபம் இருப்பதால் என்ன தீங்கு? என வினவியதற்குப் பூசையின் எழுந்தேற்ற நேரத்தில் மாதா தெரிவதால் ஆண்டவரிடம் சிந்தனை செல்வதில்லை என்பது அவர் விளக்கமாக இருந்தது. நான் மாற்றங்களால் மதம் அழிந்துபோகும் என வர்ணித்து கூட்டத்தைவிட்டு வேளியேறினேன். எனது மூத்த அண்ணர் என்னைத்தடுத்துச் சமாதானம் செய்தார். கடைசியில் எல்லாம் வழமைபோல் நடக்கும் எனத்தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதனை நிறைவேற்ற முடியாததால் அவரும் மாற்றம் பெற்றுச் சென்றுவிட்டார்.

இவரையநித்து வண. பிதா மூயே கட்டளைக் குருவாக வந்து வண. பிதா வசம் பேக்போன்று பிரச்சனைகளுக்கு இடமளியாது சென்றுவிட்டார். இவருக்குப் பதிலாக வண. பிதா பமாதி அனுப்பப்பட்டார். இவர் ஓர் சர்வதிகாரர் போக்குள்ளாவர். எனது ஒழுங்கையில் வேப்பங்குழி வெட்டியவர்களை விரட்டியதால் என்னுடன் மோதிக் கொண்டார். இதனையுடெந்து எங்கள் கோவிலில் இருந்த கதிரைமாதா வின் 72 தங்கப்பவுண் எடையுள்ள முடியை மோசடி செய்து யாருக்கும் தெரியாது பிசப்பாண்டகையிடம் கொடுத்துவிட்டார். கோவில் பண்டிகை நாட்களில் முடி அணியப்படாமையால் இதனை வினவியதற்கு முடியைக் காணவில்லை என்ற பதில்தான் கிட்டியது. எவரும் அக்கறை கொள்ளாததால் நான் பொதுச் சொத்துக்களின் பாதுகாவலருக்குத் தெரியப்படுத்தினேன். இதன் பயனுகப் பொலிசார் விசாரணைக்கு வந்தனர். அத்தருணத்தில் வண. பிதா பம்பதி மாற்றலாகி வண. பிதா பயஸ் கட்டளைக்குருவாக வந்திருந்தார். ஒரு நாள் நான் தோட்டத்தால் வீடு திரும்பியபோது பயஸ் சுவாமிகள் காலை தொடக்கம் காத்திருந்துவிட்டுச் சென்றதாக எனது மனைவி கூறினார். நான் விடயம் அறிந்தபடியால் பேசாதிருந்தேன். மறுதிவழும் நான் தோட்டத்தால் பயஸ் சுவாமி என்னை எனது வீட்டில் காத்திருப்பதைக்கண்டேன். காரணம் வினவிய போது கதிரைமாதாவின் 72 தங்கப்பவுண் முடியல்ல வேறு இரண்டு முடிகளும் இருப்பதாகவும் அவற்றைப் பார்க்

கும்பதியும் வேண்டினார். பொலிசில் நான் செய்த முறைப்பாட்டை யும் வாபஸ் பெறும்படி வேண்டினார். என்னை அழைத்துச் சென்று முடியை மாதாவின் தலையில் அணியச்செய்து என்னைக் திருப்திப்படுத்தி னார். முடி எவ்வித பாதிப்புமில்லாதிருந்ததால் நான் சங்காணப் பொலிசில் எனது முறைப்பாட்டை வாபஸ் பெறுவதாக வாக்குமூலம் கொடுத்தேன்.

இதனையடுத்து 1970 பாரானுமன்றத் தேர்தல் ஆரம்பமானது. கோமத்திலுள்ள தனவந்தர்களான வைத்தியாகள், கட்டளைக் குரவர், பெரும்பாலன இளைஞர்கள் சமஸ்திக்கட்சி அபேட்சகர் திரு. அமிர்தவிங்கத்தை ஆதரித்தனர். நான் பாஷையை அடிப்படையாக வைத்து 35 வயதில் அரசாங்க சேவையில் இளைப்பாறிக் கமக்காரனாகவும், கெளராவ சேவையாளனுவும் 1964 தொடக்கம் 1970 மட்டும் கண்ட அனுபவங்களால் மனுக்குலத்திற்கு உணவும், பொருளாதாரமும், பாஷையிலும் பர்க்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென்றும் துவவேசத்தாலும், கிளர்ச்சி பலாத்காரத்தாலும் சாதிப்படைப்பார்க்கிலும் ஒற்றுமையாலும் சமாதானத்தாலும் சமரசத்தாலும் சாதிப்பது நியாயமானதென்ற கொள்கையில் தமிழ்க்காங்கிரஸ் அபேட்சகர் திரு. ஆ. தியாகராசாவை ஆதரித்தேன். தேர்தலில் திரு. ஆ. தியாகராசாவின் வெற்றியைச் சாட்டாகக் கொண்ட கட்டளைக்குரு எனது நிதார்த்த நிலையை முறியடிப்பதற்கு இதனைச் சாதமாகக்கொண்டு குழ்ச்சிகள் செய்யத் தொடங்கினார். இதற்கு என்னை எதிர்த்த அரசியல் பிரமுகர்களையும் மதத்தால் மறுமையில் கூவர்க்கம் செல்ல விரும்புவோரையும் திட்டங்கள் தீட்டினார். இக்காலத்தில் எனது தாய்தந்தையர் சொத்துக்களை பகிரவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டது. எனது தாய்தந்தையர் அந்தியசெலவுகள் கொடுக்கப்பட வேண்டிய நியதியும் ஏற்பட்டது. இந்த நிர்ப்பந்த நிலையில் மணியத்தனே டையில் ஓர் பகுதியை விற்று அதனைப் பங்கீடு செய்வது தவிர்க்கமுடியாததாயிற்று. இதனைச் சாதகமாக எண்ணிய இருவர், ஒரு பகுதியை வேண்டினர். பின் C. D. பகுதியில் மீதியாக உள்ளதையும் அயவில் உள்ளவருக்கு விற்றுவிட்டு A பகுதியை எனது சொந்தமாக வைத்துக் கொண்டேன். இதுவே எனது பூர்வீக சொத்தாக மிஞ்சியது. இதனையும் என்னிடம் இருந்து அபகரித்துக் கொண்டால் கோவிலைச்சாட்டக வைத்துச் செய்யும் மோசடிகளைக் கேட்பதற்கு எவ்வும் முன்வரார் என எண்ணிய ஆண்டவரும் அவர் கருணைக்குரியவர்களும் எனது தாய் மாமன் வண. பிதா கு சிங்கராயர் அவர்களை அவர் நோய்வாய் ப்பட்டிருந்த அந்திய காலத்தில் சில்லாலைக்கலுப்பி தனது பேரில் எனது சொந்தமாகவும், பங்காகவும் உள்ளவற்றை சாட்டுதல் பண்ணும்படி நிர்ப்பந்தித்தனர். இதுவும் பலனளிக்கவில்லை. எனது சகோதரரும், எமது குடும்பத்தில் மாணிக்கம் போல் திகள் வேண்டியவரும் கிறிஸ்துவின் கொள்கைகளைத் தனது வாழ்க்கையாகவும், இலட்சியமா

கஷம் கொண்டு துறவறம் பூண்ட வண், பிதா ம பாவி இப்பினை என்னை நிர்ப்பந்தித்துத் தங்கள் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்ய உதவாத தால், அவர் தகமைக்குரிய இடம் கொடுக்கப்படாமையால் அஞ்சுாத வாசம் புரிகிறோர்.

1971ல் நான் எனது கமங்களைத் திருத்து வதற்காகச் சிலகாலம் கிராமத்துக்கு வெளியில் வாழ்ந்து திரும்பியபோது கோவி. வளவின் வாசல் பூட்டப்பட்டுப் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் ஓர் சுற்றுப் படலையால் நெரிந்து போய்வருவதை அவதானித்தேன். இது எனது ஒழுங்கையை மறியாது விட்ட நோக்கத்துக்கு மாருந்தாலும், எனது உரிமைக்குச் சோதனையானதாலும் அப்போதைய கட்டளைக்குரவரை வினவியபோது அவர் எனது உரிமையை உதாசினம் செய்தார். நான் இதற்கு நியாயம் காணும் நோக்குடன் சங்கானை கிராமக்கோட்டில் வளக்கொன்றை தாக்கல் செய்தேன் எதிரியான பயஸ் சுவாமி அங்குள்ள இரு வைத்திய தனவந்தர்களை அழைத்துக்கொண்டு மேற்றிராணியாரிடம் சென்றார். வைத்தியத்தில் போட்டிபோடும் தனவந்தர்கள் இருவரும் ஆண்டவன் விடயத்தில் ஒன்றுபட்டு ஒருலட்சம் ரூபா எனக் எதிராகச் செலவு செய்ய முன்வந்தனர். இதை ஆதரமாகக் கொண்டு கிராமக்கோட்டு நீதவானும் பின் கதவால் சந்திக்பட்டு, இந்த வளக்கை மாவட்ட நீதி மன்றம் மூலம் தீர்வுகாணும்படி தீர்ப்பளித்தார். இத்தீர்ப்பு முறையற்ற தென்று எனது வளக்கைக் கிராமக்கோட்டில் விசாரிக்க வேண்டுமென்று மாவட்ட நீதிபதிக்கு மேன் முறையீடு செய்தேன். அதற்கு விமோசனம் கிடைக்கவில்லை. X

எனது குடுப்பப் பொறுப்பும் பொருளாதாரமும் இப்போது அலுவலில் நேரத்தையும், பணத்தையும் விரையம் செய்ய வாய்ப்பாக இல்லாததால், நடவடிக்கையைப் பின்போட வேண்டியதாயிற்று. இவற்றால் எனது சிந்தனைகள் மதம் வாழ்க்கைக்கு அவசியம்தாலு என்ற நியதியில் ஆராயவைத்தன இவற்றால் உழைத்து உண்போர் சுரண்டப்படுவதல்லால் பயன்கிடையாது. ஆலயங்கள் பிச்சைபோடுவதால் ஏற்படக்கூடிய இழிவு மனப்பான்மையில் பயன்பெறுத வறியவர்களுக்கு உதவும் நோக்கத்துடன் செல்வந்தர்களால் தொடங்கப்பட்டு, வளிபாடெனும் போர்வையில் மக்களுக்குத் திருப்திக்காக உண்டானவை என்றும், அக்காலத்தில் ஆலயங்களில் சேவைசெய்ய வயிற்றுப் பிளைப்புக்காக அமர்த்தப்பட்டவர்கள் என்று அதிகாரத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் கைப்பற்றியுள்ளதையும் உணரவைத்தது. இதற்காதரமாக இன்றைய பெரும்பான்மை ஆதரவு என்ற அதர்ம நியதிகளும் அனுகூலமாக அழிவுப்பாதையில் மனிததர்மத்தை இட்டுச் செல்வதையும் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. இக்காலத்தில் கதிரைமாதாவின் 72 தங்கப்பவன் எடையுள்ள முடி சொருபத்துக்கணியப்படாமல் மாயமாகி

யுள்ளதாகவும், இதனைக் கேட்பதற்கு எவரும் முன்வரவில்லை என்றும் அறிந்தேன். இந்தமுடி ஆண்டவன் வீடு சென்றுள்ளதாகவும் இதனை மோசடியென்பதா, கொள்ளை என்பதா வென என்னால் வர்ணிக்கமுடி யவில்லை. இன்று மக்கள் விருப்பமென்ற போர்வையில் பெரும்பான் மையோர் ஆதரவிருப்பதாகச் சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டு மக்கள் உரிமைகள் பறிபோவது போல் மதபீடத்தினரும் மற்றவர் சொத்துக்களை அபகரிப்பதும், அனுபவிப்பதும் ஆண்டவன் பெயரால் உரிமை எனக்கருதுகிறார்கள். இவற்றிற்கு அவர்கள் தங்களை மறுமையில் மோட்சம் கொண்டுபோய் விடுவார்கள் என ஏமாரும் தன் நம்பிக்கையில்லாத மக்களும் ஆதரவு நல்கின்றனர். இதனால் மனிதர்மம் அழிவதை உணர்வதில்லை. இதனை அபிவிருத்தி யென்பதில் அர்த்தம் கிடையாது தருமம், உதவியென்பது ஒருவர் தமது சொத்தால், உழைப்பால் நல் கக்கடியதல்லால் மற்றவர் சொத்தாலோ, உழைப்பாலோ செய்யக் கூடியவையல்ல. சலுகை என்பது ஒருவர் தமது உரிமைக்குள்பட்ட எல்லைக்குள் வழங்கக்கூடியவையல்லாத யவில் வாழ்வோராலோ பொதுவான நம்பிக்கைச் சொத்தாலோ உரிமையாலோ நல்கக்கூடிய தல்ல. இதனை அதிகாரம் என்ற பெயரில் அல்லது பொது நலம் என்ற போக்கில் தான்தோன்றித் தனமாகச் செய்வோர் மனிததர்மத்தை வரும் சந்ததியினருக்குப் பயனில்லாது நாசம் செல்பவர்களாகவே கருதப்படுவர். இதற்கு அரசு, மதம், நீதிதுறை போன்றவை விதி விலக்காக மாட்டாதென்பதும், இத்துறைகளில் நிதானம் அவசியம் என்பதும் ஆதாயம் தேடும் தன்நலப்போக்கு அர்த்தமற்ற தென்பதும் மனுக்குலம் கண்ட உண்மையாகும்.

1973ம் ஆண்டு தொடக்கம் நான் மாங்குளம் பகுதியில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தேன். எனது மனியத்தன் ஒட்டக்க் காணியில் இரு தென்னையரங்கள் மட்டும் உள்ளன. இதில் எனது மனைவியும் பின்னைகளும் தேங்காய் பிடிக்கி வருகின்றனர். 15-2-80 வரையில் எனது மனைவி எமது காணியில் யாரோ கல்லூத்தாட்டிருப்பதாக அறிவித்தார். 18-2-80ல் நான் சில்லாலைப் பாடசாலைகளின் தலைமை ஆசிரியரைச் சந்தித்தேன். அவர் பிசப்பாண்டவர் தமது பேரிலுள்ள பி பிரிவு காணியை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுப்பதாகவும் அத்துடன் எனது காணி A பிரிவும் சேர்க்கப்பட்டு அரசாங்க அளவையாளரால் படம் வரையப்பட்டதாகவும் எல்லைகள் சில்லாலையில் பொதுநல் சேசையில் அர்ப்பணித்தவர்கள் என்று பிசிக்கொள்ளும் இருவரால் காட்டப்பட்டதாகவும் வரைபட இலக்கத்தை எனக்குக் காட்டினார். இது எனக்குப் பெரும் வியப்பை ஏற்படுத்தியது உண்டியல் பெட்டியிலுள்ள மோசடி செய்துபழகிய கத்தோலிக்க பீடத்துடன் அபிவிருத்தியில் முன்னேற்றம் காணத்தவிக்கும் அரசும் கொள்ளையில் ஈடுபட்டிருப்பது இன்றைய அனுபவத்தில் சாதரணமானதால்லால் எனது காணியின்

எல்லைகளைத் தலையை ஆசிரியருக்குக் காட்டிவிட்டு அன்றே கமத்துக்குத் திரும்பவேண்டிய அவசியம் இருந்ததால் யாழ்ப்பாணம் அஞ்சலகத்திலிருந்து வடமாகாண வித்தியாதிபதிக்கு தந்தியொன்றை அனுப்பிவிட்டு 20-2-80 ல் எல்லா விடயங்களும் அடங்கிய கடிதமொன்றை பதிவுக் தபால்மூலம் அனுப்பினேன். இதற்கு இன்னமும் பதில் கிடைக்கவில்லை. பயிர் அழிகிறதென்று அதிகாரிகளின் அட்டுழி யங்களை ஜனதிபதிக்கும் பிரதமருக்கும் பதிவுத்தபால் மூலமும். கடுகதி தீவுக் தபால் மூலமும் அனுப்பிய கடிதங்களுக்குப் பதிவோ நடவடிக்கையோ இல்லாதபோது படிப்பால் பசியைப்போக்கத் தீர்மானிக்கும் கல்விமான்களுக்கு ஆதாயமில்லாத விடயத்தில் எங்கு நேரம் கிடைக்கப்போகிறது. கணவிலும் காக்காய்க்குப் பீ. கிளருவது எண்ணம்போல் எங்கு யாரைக் கருவறுக்கலாம் என்பதுதான் இன்றைய அரசினதும் மதபீடங்களினதும் நோக்கமாகவுள்ளது. டினைக்கு விளையாட்டு சுண்டெலிக்குச் சிவன் போகிறது என்பதுபோல் எனது பரம்பரைச் சொத்தாகவுள்ள 6 குழி காணி பறிபோவது நினைக்கத் துன்பமாக இருக்க இன்பம் கானும் ஆண்டவர்களும் ஆழ்பவர்களும் எனது உரிமைகளில் அடுத்ததாகவுள்ள உடல், உயிர், மனவி பிள்ளைகள், வீடு, ஆகியவற்றில் எதனில் ஆசைப்படப்போகிறார்களோ தெரியவில்லை.

காந்திமகான் சிறுவதிலிருந்தே பதலிக்காகப் படித்தார். சட்டத்தரணியானதும் பணம் தேட விரும்பினார். தாய்நாட்டில் தன் ஆசை நிறைவேரூதென தென்னைபிரிக்காவுக்குச் சென்றார், அங்கு அவர் உரிமையுடன் பிரயாணம் செய்த வண்டியால் வெளியேற்றப் பட்டதால் விளிப்புணர்ச்சி கொண்டு, மனித உரிமை என்று சிந்திக்கத் தொடர்களைப் போகிறார். தன் ஆசைகள் எல்லாம் துறந்து ஐனநாயகம் மனித உரிமை என்பன என்னவென்பதை தமது வாழ்க்கையிலே வாழ்ந்து காட்டினார், அவரின் சீடர்கள் ஒன்று அதிகாரம் தேடித் தமது நாட்டையே அவல நிலையில் தள்ளியுள்ளனர்.

புத்தபிரான் மனிததர்மத்தைக் காப்பதற்கு அதிகாரம் உவந்ததல்ல என்று அரசு, அரண்மனை, மனைவி, மக்கள், சொத்து, சுகம், எல்லாம் துறந்து அரசமரத்தின் நிழலில் தியானியாகித் தரித்திருக்கவாழ்ந்து காட்டினார். இன்று அவர் தர்மத்தைப் பேசுவோர் சாதாரண மாளிகையில் வாழ்ந்து திருப்திப்படாமல் அதிகாரத்திலும் அரசமாளிகையிலும் இருந்து புத்ததர்மத்தைப் போதிக்கிறார்கள். இதனைக் கொள்ளை என்பதா, மோசடி என்பதா, ஆண்டவர் செய்வென்பதா அல்லது ஆண்பவர் கொடுமை என்பதா தெரியவில்லை. இன்று நாட்டின் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது மக்கள் கடமையா அல்லது அரசின் கடமையா என உணராத ஐனநாயக அரசில் கற்று

வர்களெல்லாம் அரசர்களாகவும், உரைப்போரெல்லாம் அடிமைகளாகவும் கணிக்கப்படுகிறார்கள். எல்லாரும் கற்றவர்களாகி அரசர்களானால் யார் உழைக்கப் போகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அரசில் சேவைசெய்தோர் இளைப்பாறியபின் ஆண்டவர்களின் இளைப்பாற்றுச் சம்பளம் அவர்கள் குடும்பத்தினர் இலவசப் போக்குவரத்துப் போன்றவற்றிற்கு யார் உழைப்பார்களோ தெரிவில்லை. நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் அரசியல்வாதிகளுக்கு வசதிப் பணத்தில் தொடங்கிப் படிப்பணமாகிச் சம்பளமாகி இளைப்பாற்றுச் சப்ளம், போக்கு வரத்து வசதிகள், என்ற நிலைக்கு வந்துள்ளது, இவையெல்லாம் ஐனநாயகத்தின் இயல்பா அல்லது நோக்கமா தெரியவில்லை. நாடு அன்னியர் கையில் இருந்தபோது உள்ளராட்சி மன்றங்கள் மக்களால் தெரியப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டிருந்தனர், அவர்கள் தேர்வு தலைண் தப்பாது நடந்தன. அவர்களுக்குச் சம்பளம் வசதிகள் இல்லாது இலவச சேவை புரிந்தனர், தலைவர்கள் நீதிமான் களாகக்கூடக் கடமை புரிந்தனர். இன்று சுதேசிகள் கையில் எல்லாம் பணத்துக்காக. ஆதரயத்துக்காக என்ற நிலையில் வந்துள்ளது. இவற்றில் நாடு அபிவிருத்தியடைகிறது. மக்கள் உரிமை பேணப்படுகிற தென்ற பெயரில் மக்கள் ஆட்கியாளரின் அடிமைகளாகவும் அன்னியநாட்டவரின் மதிப்பற்ற நிலைக்கும் தள்ளப்படுகின்றனர்.

பிச்சையெடுப்பதும் கடன்பட்டு வாழ்வதும் மானத்துடன்வாழு வோருக்கு மதிப்பாகாது. இந்த நிலையில் எமது நாட்டில் வாழ்வர்எல்லாம் மானமில்லாதவர் என்ற நிலைதான் அடுத்த பரம்பரையினருக்குக் கிடைக்கப்போகும் சன்மானமாகும். இன்று அரசாங்கபோக்கு வரத்துச் சாதனங்களில் ஆதனங்களில் இலவசப் பயணீக்கும், அந்த நிறுவனங்களின் தொழிலாளர்களும் அவர்கள் கருணையில் பயணம் செய்வோருமாகவே காட்சியளிக்கின்றனர், பொதுமக்கள் நலனுக்காக எதுவும் நடப்படுத்தில்லை இன்று அரசால் நிறைவேற்றும் சட்டங்கள் எதுவும் மக்கள் நலனைப் பேணுவதாக இல்லை. அரசாங்க சேவைகளில் ஊழல் பெருமளவுக்கு அதிகாரமும் அந்தஸ்துகளும் கூடி வருமானத்துக்கு வழிவகுக்கப்படுகிறதேயல்லாது அவர்கள் என்னசெய்சிறுர்களெனக் கேட்பார் கிடையாது. யாராவது அரசியல்வாதிகள் தலையீட்டால் எதுவும் நடந்தால் வெகுசனத்தொடர்பு சாதனங்களில் பிரமாதமாக்கப்படுகிறது. ஒர் விவசாயிகளாக்கும் தகவலோ முறைப்பாடோ கவனிக்கப்படுவதில்லை. வீசிகளில் செல்லும் வாகனங்களெல்லாம் அரசவாகனங்களும், வியாபாரிகள் வாகனங்களும், அரசாங்க ஊழியர் வாகனங்களுமாகத்தான் தென்படுகின்றன. ஒர் கமக்காரனிடம் வாகனம் உண்டா என்றால் அது அழூர்வம். இன்று இலங்கையில் சங்கங்கள், இயக்கங்கள் என்று பல

பல உண்டு. இவையெல்லாம் நமது நாட்டில் ஒத்தி வாகனங்கள் கோல் மற்றேரை வாழவைப்பதற்கே உதவுகிறது. விவசாயிகள் மத்தியில் அது சிடையாது. அவர்களுக்கு அவசியமும் சிடையாது. கூட்டுறவு என்று இருந்தம் பறிபோய் அரசாங்க இலாகாவாகி விவசாயிகளுக்கு நிர்ப்பந்தம் செய்யும் ஊழி உறவாகியுள்ளது.

இந்த வருடம் மன்ன குளத்தின் கீழ் நெடுங்கேணி உதவி அரசாங்க அதிபரின் தவறால் 5000 மூடைநெல் ஜௌயவேண்டிய வயல் களில் 500 மூடைகூட விளையவில்லை. இசைன் ஐஞ்சிபதியின் மட்டம் வரை பயிர் விதைத்த நாள்முதல் தெரியப்படுத்தியும் விமோசனம் கிட்டவுமில்லை. கமநலன் காக்கும் எந்த அதிகாரியும் நிலைமையைப் பார்க்கக்கூட வரவில்லை இந்த நிலையில் எமநூநாடு தன்னிறவு கானு மென்பது அர்த்தமற்றது. இனி வேலையே பயிரை மேடும்போது யார் தான் பயிர்செய்து தவறமுடியுமென்பது தெரியாதில்லை, யானை மக்களையும் வீடுகளையும் விளையாட்டாகக் கருதும் அரசு காலப்போக்கில் யானை வளர்ப்பதல் நிறைவுக்கானபார்களேயல்லாது உணவுற்பத்தியில்லை, அந்தியராட்சிக்காலத்தில் குற்றச் செயல்கள் கிராமவிதானைக் கறிவித்தால் எல்லாம் நடவடிக்கையில் முடியும். இன்று கள்வளையும், குற்றத்துக்கு இலக்கான பொருட்களையும் கொண்டு பொலிசுக்கு போகும்படி சொல்லும் நிலைக்குக் கிராமசேவகர்கள் வந்துள்ளனர்.

யானை கமத்தை அழிக்கிறதென்றால் யானையை ஒன்றும் செய்யவேண்டாம் என்கிறார்கள். காட்டில் வேட்டையாடுவது, விறகு வெட்டுவது கிாம மக்களுக்குச் சட்டவிரோதமானது ஆனால் ஆயுதம் தாங்கிய அரசர்கள் என்னசெய்தாலும் சட்டபூர்வமானது. அடுப்பெரிக்க விறகு கொண்டுபோவது குற்றம் வியாபாரத்துக்கு விறகு வெட்டி ரேட்டோரங்களில் விற்பது குற்றமாகாது. காட்டுப்பகுதிக் களில் இ. போ. ச. பஸ்களில் பிரயாணிகளை ஏற்றுவது சிாமள், அவற்றில் விறகேற்றிச்செல்வது வசதி. எமது நாட்டில் என்ன வசதியெனக் கருதப்படுகிறதோ அவையெல்லாம் அரசாங்கத்தில் வேலைசெய்வோர் வசதிக்காகவும் வருவாய்க்காகவுமே வகுக்கப்படுகிறது.

இன்று எமது நாட்டில் நாணயம் வாய்க்கை, கண்ணியம் என்பன அழிக்கப்பட்டுள்ளன. இது அரசின் சுயநலப் போக்கால் மக்கள் அமைதிக்கு அவசியமான சொத்துரிமையைப் பாதித்துள்ளது. ஒரு வர் பொருளை மற்றவர் விலைகொடுத்தோ, பிச்சையாகவோ, சளமானமாகவோ அவர் முழுச் சம்மதத்துடன் வேண்டும்போதுதான் அந்தச் சொத்து மற்றவருக்குச் சொந்தமாகிறது. இன்றைய சம்பிரதாயத்தில் அரசென்ற பெயரால் சுவீகரிப்பது தேசிகமயப்படுத்துவதென்பது சொந்தக்காரர் சம்மதமில்லாமல் செய்யப்படும்போது

மனித தர்மத்தில் இதற்கென்ன பெயரென்பது தெரியவில்லை. இதைக் கொள்ளையென்பதுதான் சரியானதென எண்ணுகிறேன். இன்னும் அரசு என்பது யார்? என்ன என்ற பதமும் இன்னமும் தெளிவில்லாத நிலையில் நிலவுகிறது. அதிகமாக இந்தநிலை அபிவிருத்தி அடையாத நாடுகளில்தான் நிலவுகிறது. இந்த நோய் அபிவிருத்தியடைந்தநாடுகளுக்குத் தொற்று சாத்தியம் தென்படுகிறது அரசென்பது என்று சட்டம் இயற்றும் தகைமையைப் பெற்றதோ அன்றே நீதியென்பது நிலையிலைந்துள்ளது. ஓர் எச்மானன் தன் ஏவலாளரிடம் சட்டமியற் றும்படி சொன்னால் அவன் எச்மானன் தனது கட்டளைப்படி நடக்க வேணுமென்த்தான் சட்டமியற்றுவான். அந்தச் சட்டத்தை ஓர் நீதிமாளியிடம் கொடுத்தால் எச்மானனை ஏவலாளாகத்தான் தீர்ப்பளிப்பான். இந்த நிலையில் இன்று மக்கள் உரிமை தற்பாதுகாப்பென்பதை மறந்து அரசின் அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களையும், அவர்களைப் பாதுகாப்போர்களையும் பாதுகாக்கும் பணியில் பொதுமக்களை அனுதைகளாகக் கொடுத்து மோசடி செய்துள்ளது. இந்த நிலையில் சம்பளம் பெறும் எவரும் தாம் பெறுவது யார் உழைப்பால் எதற்காகக் கிடைக்கிறதென்று உணர்வதில்லை. இப்போதைய அரசின் கொள்கைப்படி தகப்பன் சந்தையில் விற்ற பொருளை மகன் கொள்ளையடிப்பதை சட்டபூர்வமாகக் கருதப்படும் நிலை அதிகாரிகள் மத்தியில் நிலவுகிறது. எமது நாட்டின் சொத்துரிமை, நெல்கொணி உரிமை, இன்று மோசமடைந்துள்ளது, ஒருவர் அரசாங்கக் காணிகளை அடாத்தாக வெட்டுவது கள்ள உறுதி முடிப்பது அதற்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகளைக் கவனித்து விருந்தளித்தால் பிரச்சினையற்றதாகிற இருவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட காணியை மற்றவருக்கு தன் கஸ்டத்தைப் போக்குவதற்கு மாற்றிக்கொடுப்பது நேரமையான முறையில் முடியாதிருக்கிறது. இதனை பின்கதவால் செய்வதாயின் சலவைத் தொழிலாளி கரணி வேண்டும். அன்னியருக்கு உண்ணன் தம்பியாகி மறுநாளே எல்லாம் பூர்த்தியாகி விடுகிறது. ஒருவர் கட்டுப்பணத்துக்குப் பெறும் பொருளைத் தவணைக்குள் கட்ட இயல்பில்வாவிடில் மற்றவருக்குத் தாம் கட்டிய பணத்தில் ஓர் பகுதியைப் பெற்று மாற்றிக் கொடுப்பது தவறென்றால் அந்தப் பொருளை மீதிக் கட்டுஷ்பணத்துக்காக விற்றவர் பறித்துச் செல்வது எப்படி நியாயமாகும். இது கொடுக்கல் வரங்கல் ஒப்பந்தம். இன்று ஜனநாயகம் என்பது ஒருவரை வருகித்து மற்ற வரை ஏமாற்றி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதல்லாது ஒருவருக்கு ஏற்படும் துண்பத்தைத் தவிர்ப்பதாகச் சேவையோ கடமையோ செய்வதாகத் தெரியவில்லை. சென்ற காலங்கள் கிராமத்துக்குக்கூருதலைமைக்காரன், மாகாணத்துக்கு ஒரு அதிகாரி, நாட்டுக்கொரு ஆட்சியாளன் என்ற நிலையில் நாட்டில் நடப்பவை எல்லாம் ஆட்சியாளனுக்குத் தெரிந்த நிலையில் இருந்தது. நாட்டில் நீதி நிலவுகிறதா வறியோர் துன்புறுத்தப்படுகின்றனரா என்பது ஆட்சியாளன் நே

லும் நாட்டுமைக்கள் மூலமும், கிராமங்களுக்குப் பொறுப்பானவர் மூலமும் அறிந்து, அதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என அவதானித்து வந்தனர். இன்று ஏழைகளுக்கு வீடு, உணவு, வேலை தேடிக் கொடுப்பதில் திருப்திகாணத் தெண்டிக்கின்றனர். அதுவும் தமது சொந்தப் பணத்தில் அல்லது தம்மைச் சார்ந்தவர் உழைப்பில்லை. நாட்டின் பொதுப்பணத்தில் அல்லது அயல்நாடுகளில் பெறும் கடன். பிச்சைபோன்றவற்றில் இதனால் நாட்டில் நிறைவு காணபது சாத்திய மில்லை. சென்ற காலங்களில் ஓர் ஆழனர் அல்லாது பொறுப்புள்ள அதி காரிகள் ஓர் காரியாலயத்தையோ, பகுதியையோ பார்ப்பதற்குச் சென்றால் அங்குள்ள மலசலகூடங்கள் சுத்தமாக இருக்கிறதா என்று தான் அவதானிப்பர். இன்று பொது மலசலகூடங்களை அவற்றைக் கூத்திசெய்வோர்தானும் அவதானிக்கிறார்களா என்பது கூடப் புரியாத நிலையில் காட்சியளிக்கின்றன. இதே நிலைதான் நாட்டின் அரசெனும் அலுவல்கள் எல்லாவற்றிலும் நடந்தேறுகிறது. இவற்றைக் கவனிக்கும்போது அரசென்பது அர்த்தமற்றதாகவும் மக்களுக்குப் பிரச்சினையாகவும் செயல்படுவதை உணரக்கூடியதாகவுள்ளது. இவற்றால் ஏற்படக்கூடிய விளைவு சிறுபிள்ளை செய்த வெள்ளாண்மைபோல் வீடுவந்து சேராதாகவே முடியும்.

ஆற்றங்கரையில் மரமும் அரசறிய
வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே — ஏற்றம்
உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லைக் கண்ணார்
பழுதுண்டு வேறேர் பணிக்கு.

அரசும்—மதமும் மனிதனை மோதவிடாமல் காப்பதே
மனுசீகத்தின் பிரதான நோக்கமாகும்.
மத்திட்சம் என்பது நிதானமான நடுவழி இதில் சயநலம்,
தற்பெருமை, சலுகை கலக்கும்போது மனிதன் மிருகமாகிறான்.

அர்ப்பணம்

என்னை இவ்வுலகில் வாழ வைத்த
எனது தெய்வங்களாகிய
பெற்றேருக்கு நன்றியாக
இந்நால் வெளியாகின்றது.

வணக்கம்.
சில்லையூர் நாதர்

Srikanthaswamy, A
11/21, Invil West
Chunnakam